

Jean-Daniel Magnin

HÚSDARAB

avagy A tékozló fiú visszatérése

Fordította: Xantus János

„Hozzátok hamar a legdrágább ruhát és adjátok rá. Az ujjára húzzatok gyűrűt és a lábára sarut. Vezessétek elő a hizlalt borjút és vágjátok le. Gyünk és vigadjunk, hisz fiam halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült.”
Lukács, 15. 2

SEMÉLYEK

(A darabot öt színész adja elő)

NAGYFIÚ

ÖREG, LACRAS ÚR, FÉLKARÚ
ASSZONY, B. ANYU, EGY BIRKA
KISASSZONY, KIS VÖRÖS MÁSIK,
FÉRFI, EGY BIRKA

Téglafalakkal határolt szoba, jól megerősített ajtóval. Zajosan tiktakol egy ingaóra. Ablak. Tévékészülék. Egy család az étkezés végeztével. A Kisasszony: fiatal lány, képes újságot lapozgat, és egy lavór vízben áztatja a lábait; az Asszony: haja szürke, köt; az Öreg: a legszebb férfikorban, pipázik; a Másik: fiatal férfi, valami makettet épít az asztalon; a Nagyfiú: ifjú, aki mohón zabál egy serpenyőből, amelyből zöldes füst száll fel

ÖREG (a Nagyfiúhoz) Hát jó. De miről szól a dal? Mer' ahogy ez indul... én csodálkoznék, ha kisülne belőle valami.

NAGYFIÚ (az Öreghez) Megértettem a technikát, hogy hogy szóljak hozzád úgy, hogyne idegesítelek - megtanítottad nekem. Pro primo: fölveszem a nézőpontodat. Pro secundo: harmincig számolok magamban. Pro tertio: nem kerülgetem a kását. Pro quatio... (Erre már nem emlékszik)

ASSZONY (az Öreghez) Emlékszel még, mikor lánykorom legelőjéről elragadtál? Nagy, bolond ember, csupa csont és bőr... és azok a szemek...! O pontosan olyan, amilyen te voltál. Neki is ott vannak a szája négy sarkában a kis, hegyes fogacskák.

ÖREG (az Asszonyhoz) Lukat beszéltél már mind a két fülemben ezzel a históriával...

MÁSIK A mőszió kevesli az adagját!

KISASSZONY Csss...!

ÖREG A Másik pedig befogja! (az Asszonyhoz) Hogy tudsz te előlött napirendre térni?

Az Öreg hosszan szellent. Zöldes füst gomolyog

KISASSZONY Jaj, neee...! Malackirály! Púzott...!

ÖREG (az Asszonyhoz) A te mániád, hogy gombát szedni menjünk, ami aztán megfekszi a gyomrunkat.

ASSZONY De hát vasárnap van. A birka napja. (Kutat a serpenyőben) Nézd csak, van itt még egy... Csinos kis kerek pukkancs. Ez legyen a tiéd, nagyfiam. Nesze.

NAGYFIÚ (megeszi a pukkancsot, aztán kinyalja a serpenyőt) Birkaragu otthoni serpenyő ízű gombamártással...

ASSZONY És ez az icike-picike megette!

NAGYFIÚ A farkaspukkancsokat ott lehet találni szemben... ott messze, fön, a dombtetőn... A Pukkancsok Csúcsán... A csatorna másik oldalán... Ahogy a külvárost elhagytuk, és átkeltünk a gyaloghídon... Vasárnapi séta gyanánt a családdal, és féleképp...

MÁSIK De hát nem halljátok, hogy hogy megvet minket?!

NAGYFIÚ No lám...! Figyeld a Másikat, akis modellezőt! (Közben tisztára nyalta a serpenyőt) Es még egy serpenyő .. Es mégis éhes maradtam.

KISASSZONY Mindig a kedvébe' akarunk járni ő meg csak röhög a markába'.

MÁSIK Mégis, kicsoda ő? Csak azér', mer' éhes?

ÖREG Nézd má', mi ez a rikoltozás? Csend lesz végre ott az alvégen, vagy megy mindenki a szobájába!

Csak az ingaórát hallani

MÁSIK Tiktak, tiktak...

ASSZONY Csss...

NAGYFIÚ (kibámul az ablakon) Miért van minden olyan szépen elrendezve ott lenn? Úgy folynak a dolgok a medrűkben, a flaszteron... Könyök körűt éjjel felé... Ocska taxi sétáltatja lámpását a járdák mentén... Hangtalanul villózik az útkereszteződés... Csak a csatornáig nyúló pázsiton... Négy locsolószerkezet a védett füvet, ahogy öntözi... Az Alldogáló bár fényében... Csss... Csss... Csss...

KISASSZONY Tiktak, tiktak...

ASSZONY (a Kisasszony képeslapjából olvas) „Idén a nő elszántan szabad, a térd fölött légiiesen emelkedő vonalaival fiatalabb, mint valaha. A mellek, egymástól is függetlenül, szemtelenül megszólítják a tavaszt, egyszerre bal felől és jobb felől.” (Felsőhaj)

MÁSIK Tiktak, tiktak...

ÖREG (elaludt) Hrrrrr... Hrrrrr... Hrrrrr... Három fordulat a kulcsal... rendje-módja szerint... En felhúzó nektek a ti órátokat jó csomó időknék a végezetéig... Hrrrr... Hrrrr... Hrrrr...

KISASSZONY 8: MÁSIK Tiktak, tiktak...

Az ingaóra megbolondul: összevissza tiktakol

NAGYFIÚ Ah...! Mi történik velem? Szürke vasárnapi nadrágom már csak lábszárközépig ér. És az új blézerem hirtelen úgy szorít. Kilógok mindenütt. Szakállam pelyhedzik szinte!

Az ingaóra egyre zajosabban működik

KISASSZONY 8, MÁSIK Tiktak, tiktak...

NAGYFIÚ Aaah...! A bőröm úgy szorít... ez a szűkre szabott snitt... És a bordáim... Mint az éhség, amikor elszabadulna.

Az ingaóra mind erősebben üt

KISASSZONY & MÁSIK Tiktak, tiktak...

Az ablak fényesen feldereng

NAGYFIÚ (az ablaknál) Jól látom, igen, a Pukkancsok Csúcsa... Ott messze, fön, ez a vén földdarab, gyökerekkel vértetzeten... ott messze, fön, ami feldereng... egyenesen a szemembe ragyog... egy felpuffadt hold a tetején. Jaj, ez a Hold! Hogy hívogató! Húz kifelé a mágnes.

Az ingaóra majd' szétesik, ahogy éjfelet üt

NAGYFIÚ *(a hold fényében, mialatt az óra elüti a tizenkettőt)* Éjfél van! Hív a Hold! Nem látok túl mára szememen! Gyerünk, vénséges ingaóra! Egy kos öklelését mérd ki rám! Üsd meg a földgolyót! Lélek-szakadva száguldoz át a fényeken! Olyan szelet csapok az úton, hogy újságjaikba csomagolja a járókelőket! Már el is tűntem a csúcs felé! Szív a csúcs, pumpál a csúcs! Éjfé! Éjfé! Éjfé!

A tizenkettedik óráútésre üvöltve veti át magát az ablaküvegen. A csörömpölés és a törött üvegen át behúzó léghuzat négy különálló, magányos monológra darabolja a családot:

Az Öreg lábai mosta lavórban áznak, úgy alszik tovább; az Asszony köhécselve pipázik; a Másika kötéssel küszködik; a Kisasszony a makettal van elfoglalva

NAGYFIÚ KIÁLTÁSA *(zuhanás közben odakint)* Húú... húúúúúúúú...
MÁSİK *(egyedül)* Vúúúúúú... Vúúúúúúúúúúúú...

A szél befú a törött ablakon. Odakint felkel a nap. Visszatér a megszo-
kott titkakt

ÖREG *(magában)* Hé.. ! Micsoda? Már fél van? Ösztönösen felébredtem. Még ha soha le se is húnym igazán a szememet.

ASSZONY *(magában)* Brrr... Lúdbőrözök. Ha nem zárnám be mindig gondosan az ablakot, azt hinném, hogy huzat van. Vonalzóval tervezett város, akadálytalanul jár a szél.

ÖREG Fél van, de fél milyen nap? Es melyik évben vagyunk? Na... Magamfajta ember nem vesziheti el az irányzékot. Ugyan ki tudna engem összezavarni? Olyasvalaki még soha nem született.

NAGYFIÚ KIÁLTÁSA *(odakint)* Húu... húúúúú... Húu... húúúúú...

MÁSİK Vúúúúúú... Vúúúúúúúúúúúú... Ez pedig nem lehet más, mint valami bővli elektromos riasztó, aminek az idegeit megvacogtatta a hirtelen támadt kutyahideg. A világ dolgaira csak meg kell találni a magyarázatot. Nekem jó fülem van, a szememmel pedig látok.

KISASSZONY *(magában)* Miből áll majd össze vajon ez az élet, mely beköszönt? Életkoromat rejtenem kell, és a kibírhatatlan kis királynőt, akinek születtem, be kellett zárnom lelkem várbörtönének a mélyén. Úgy tűnik. Még szerencse, hogy lány vagyok. Ha legalább lennének szeszélyeim. Soha senki nem kér tőlem semmit. Gondolj csak bele, hogy van, akinek ez kevés.

ASSZONY Kár, hogy soha nem volt egy percem. Szép lehet pedig a város. Jól látom a harminchármas buszról, mikor az orvoshoz megyek, hogy szüntelenül szépítgetik. Lukakat ásnak, aztán betemetik, egyre csak új portálokat csinálnak. Soha nem ismerem ki magam.

MÁSİK Hát ha akarnám, ami a megfigyelést illeti, én mindent látok. Semmi nem illanhat el. Rádásul ott van a kétkötetes Larousse-om. A rézmetszetek: „Optika”, „Húsevők”, „Hallucinogén gombák.” Az egész világ 1955-ig.

ÖREG Épp a múltkor talált meg ez a fickó. „Azért jöttem, hogy a tanácsodat kérjem az üzletmenetemet illetően...” En mit csináljak, hogy ne menjen tönkre ennek a nyomorult Lacras-nak a hentesüzlete, ha egyszer hathengeres autón jár, és hagyja, hogy az orránál fogva vezesse a B. Anyu, az a répafényesítő az Álldogálló bárból? Üzlethelyiséget is szerzett neki, aztán ő tette le mellényzsebből a haszonbérletet.

ASSZONY Soha nem ismertem senkit ebben a városban. Mindig csak tétováztam. Szeptemberben majdnem beiratkoztam egy fitnesstanfolyamra, de hát... nincs semmi rémesebb, mint nők egymás közt. Egyetlen barátomat - ha szabad így mondanom - Lacras úr személyében találtam meg, ő a hentesünk, ő mindig megnevettet, és a legjobb darabokat teszi félre nekem. A felesége is egy nagyon kedves asszony.

KISASSZONY Milyen csöndes ez az este... Lágyan beszívárogo a csatorna locsogása a réstre nyitott ablakon át... Olyan békés... ÖREG Dohányzik is ez a B. Anyu.

MÁSİK Bármikor nekivághatnék a világnak, hogy a helyszínen lássam, hogyan élnek az egyes országokban... Kérdés, hogy van-e értelmé? Van otthonom. És itt van lent a munkahelyem, a körúton, a Gépjárművek, az alsó rakparttal szemben, ott inaskodom. En feltalálom magam. Vannak itt lehetőségek.

ÖREG Egy répafényesítő. Cigarettazik. Állandóan meg akar hívni egy felesre. *(Lábával tapicskol a lavórban)*

MÁSİK En polírozok a Gépjárművek és Besült Motoroknál, a körúton. Pillanatnyilag ötvenesével megcsinálom az óránként hatszor nyolcat. Egyet rántok a fogantyún, és... azt látni kell, hogy hogy átsegítem a duguláson ezeket a terjedelmes kocsi-komédiákat!

KISASSZONY Végülis olyan kényelmes a testem. Jó melegen beborít ez a mindenféle gömbölyűség itta szobámban...

ÖREG Tudni kell bánni az ilyenfajta nőkkel. Ránca kell szedni őket, ez elvi kérdés. Először is jól megszorítani nekik... a kiadásait. Ha-ha, milyen képet vágott a fickó, amikor ezt mondtam neki! Azelőtt nyilván senki nem mondta meg neki így egyenesen a szemébe. Könnyes szemmel szorongatta a kezemet. A hentesüzlete pedig megduplázta a bevételét.

KISASSZONY Csinos kis szobácskám izléssel berendezve, látogatók pedig nem zavarnak.

ASSZONY Jaj... most hirtelen olyan üresnek érzem magam. Mintha... soha nem keltem volna föl ebből a székéből.

MÁSİK *(még mindig a kötéssel küszködik)* Bassza meg! Ki szóta rám ezeket az ormótlan mancsokat? Hogy boldoguljak ezzel a vékonyka fonállal? Meg ezekkel a... kötőpálcikkákkal...? Házimunkával kell bajlódnom, mint valami mindenés cselédnek?

ÖREG Hát ennyi az öreg magányos farkas technikája! Kertelés nélkül a közepébe! *(Észreveszi a lavórban ázó lábait)* Amikor legutóbb föltűrtem a nadrágszáramat, az nem lehet, hogy rosszul emlékszem, hogy igenis, szőrösök voltak a lábaim...

ASSZONY És ez a pipa, amit itt szívok... mióta szívok én pipát? *(Köhög)*

KISASSZONY Soha senki nem kér tőlem semmit.

ÖREG Tisztára csórék a lábaim!

ASSZONY Naná...

MÁSİK Mi van? -

Csőnd

KISASSZONY Szerintem én magamba' beszélek.

MÁSİK Pihenni kéne nekem, nem ezt a csomógyárat taperolni...

ASSZONY Láttam én már ezt a pipát valahol... Mit keres ez itten nálam, a kezembé?

ÖREG Egy öregember lábai... És lavórban áztatom őket!

MÁSİK Á...! Bugris gombolyag!

A gombolyagok messzire gurulnak tőle... és elgurulnak a Kisasszony előtt

KISASSZONY Jé, a cica a gombolyaggal! Cica! Merre gombolyogtál, cicukám?

ASSZONY *(köhög)* Soha nem tudnék szívni ilyesmit!

MÁSİK *(feláll és szimatol)* En füstszagot érzek... Valamit bekapcsolva hagytam? Egy villanymotort? Vagy egy ellenállás beleégett volna a szigetelésébe?

KISASSZONY *(a macska keresésére indul)* Cica! Cica!

MÁSİK Ó...! Magától megy a modellem!

A Másik fölkel, hogy szemügyre vegye a modelljét, amely beindul attól, hogy a Kisasszony föláll mellőle

ÖREG Én csak egy pucér kisöreg vagyok.

MÁSİK Ez nyilván a földgolyó tengely körüli forgásával függ össze.

KISASSZONY Miau! Miau!

ÖREG Hé! Mi folyik itt? Ki nyávog itt nekem a saját lakásomban?

KISASSZONY Miau! Miau!

ÖREG De hát ki szólít? Egy lányka? Az lehetetlen...

ASSZONY *(próbálja újra meggyújtani a pipát)* Ez a pipa és ez a léghuzat - ez így együtt nem megy. Tizenötödször próbálom meggyújtani. *(Köhög)*

ÖREG *(szimatol)* Dohányfüst. Dohányosköhögés. Nem igaz! Eljött hozzám a B. Anyu!

KISASSZONY Miauuu!

ÖREG *(hirtelen örömeben feláll a lavórban és lábával a vízben tapicskol)* Ju-héééééé!

MÁSİK Ez is csak egy riasztóberendezés. Semmi baj.

ASSZONY *(a lavórból fröcskölő permetben ázik)* Már idebent is köd szítál... micsoda időjárás! Valahol valami nincs jól becsukva. O, ez a sötételkű... most meg teljesen kialudt... *(Föláll, és a pipáját a képes újságra helyezi)*

ÖREG Ju-húúúúúú...!

ASSZONY Micsoda vihar!

MÁSİK Na...! Kussoljon már az a riasztó!

ÖREG *(hirtelen lenyugszik)* Gyagvás vagyok, vagy mi van?

KISASSZONY Te begolyóztál, kisanyam. Itten nincs is macska. Még szép, levedlett szőröcsomókkal egy szobába', amikor elég egyetlen kis szőrszál, csak egy kicsike kis valami akármí, és máris kiver a ragya, tudod...!

ASSZONY De hiszen betört az üveg! Én meg most pucoltam ablakot.

KISASSZONY *(megrémül a pancstól, amibe belegyalogolt)* Teljesen tocsog a szőnyegem...

ÖREG *(kilép a lavóról, rázza a lábait)* Szegény jó cercáim... Valami rosszat ehettem... Vagy nyitva hagytam valami járatot...

KISASSZONY Mi ez a rondaság, ami elfolyt itt mindenütt? Máris visketek.

ASSZONY Az kintről jön... Betörés történt. Erőszakos behatolás ember nagyságú nyoma...

A pipától lánggra lobban a képes újság

MÁSIK Na, nem...! Ez például...! Lángokat látok! Optikai csalódás.
Sztatikus elektromosság.
KISASSZONY Mi van itt? Csőrepedés?
ÖREG Csak nem egy gázcső törött el?
MÁSIK (odaugrik, hogy eloltsa a képes újságot) Tűz van!
ASSZONY (felsikolt) Tolvaj!

Csend van, mind hallgatóznak. Tapogatóznak, mert nem látják egymást, végül lassanként mindenki megfog valakit

KISASSZONY (rátalál az Öreg lábaira) Te jó isten, ez meg mi lehet... ezek itt egészen sima lábak...
ÖREG (kitapogítja az Asszony mellkasát) Ó, hát mégse vagyok bolond! Egy melltartó!
ASSZONY (hirtelen megérzi, hogy egy kart tapogat, a Másikét) Jesz-szusom! Egy bicepsz!
MÁSIK (véletlenül a Kisasszony farára teszi a kezét, aki az öreg lábához hajol) Hát ez meg mi lehet? Talán egy moped hátsó sárvédője...?

Most egyszerre mind meglátják egymást

MIND Ó...!
ÖREG (az Asszonyhoz) Életem párja!
KISASSZONY (az Öreghez) Papa!
ASSZONY (a Másikhoz) Fiam!
MÁSIK (a Kisasszonyhoz) Húgom!
ASSZONY (az Öreghez) Úgy megijesztettél.
ÖREG (az Asszonyhoz) Hát te, párom, te hogy kerülsz ide? MÁSIK (az Öreghez) Papa, beszélnem kell veled. Üzleti ügy. KISASSZONY (az Asszonyhoz) Mama, hova tetted az újságot? ASSZONY (az Öreghez) Darabideig nem figyeltem rád, bozontosom.
(A Kisasszonyhoz) Ott van a széken, kedvesem.
KISASSZONY Melyik széken?
MÁSIK (az Öreghez) Szerintem baromi érdekes dolog.
ÖREG (az Asszonyhoz) En se terád! De hát... mi van velünk? És hol vagyunk mi itt?
MÁSIK Papa!
ÖREG (a Másikhoz) Mit köntörfalazol te meg? Tegyé föl egy tisztességes kérdést, amire lehet felelni igennel vagy nemmel. Világos?
KISASSZONY Ki égette el az újságot?
ASSZONY (az Öreghez) Hol, itt? Ja, itt! Hol lennének, itthon vagyunk. Itt az étkezőben.
MÁSIK Papa! Papa!
ASSZONY (a Másikhoz) Hát ide hallgass, te ezermester, már megint összerúgtad a varródobozt? Tessék, a kötéselem a földön.
ÖREG De hol vannak a függönyök, a halványsárga függönyök a filodendron-motívumokkal?
MÁSIK (az Öreghez) Légy szíves, tanácsot szeretnék kérni. Üzleti ügybe'. Érdekelne téged: igen vagy nem?
KISASSZONY (az Asszonyhoz szénné égett képes újságját lobogtatva) Na, nem, hát ide nézz! Megin' a papa bűdös pipájál! Semennyit se' becsüli meg a dolgaimat.
ASSZONY (a Kisasszonyhoz) Minden oka megvan apádnak, ha fáradt. (Az Öreghez) Az még Ébenfüreden volt, az első másfél szobás lakásunkban, kedvesem. Még a költözködés után párnákat varrtam belőlük.
ÖREG (az Asszonyhoz) Atyaisten, ez így igaz. Akkor házasodtunk össze mi ketten. (A Kisasszonyhoz) En itt itthon vagyok, Kisasszony, világos?
ASSZONY (az Öreghez) Igen, akkor még csak aztán születtek a gyerekek. (Nagyon érdekes ám az ő üzleti kérdése.)
MÁSIK (az Öreghez) Nem sürgős, majd később megbeszéljük, ha akarod...
ÖREG (az Asszonyhoz) Bizony ám, a gyerekek... Két gyerek... három... ugye? (Mondtam már, hogy ki nem állhatom ezt a stílust, hogy úgy kérdez valamit, mintha nem kérdezne semmit.)
ASSZONY (az Öreghez) Bizony, három. Aztán már vigyáznunk kellett.
KISASSZONY Ki tette bele a disznó lábait a lavóromba?
ÖREG ...és akkor együttes elhatározással felkerestünk egy irodát...
KISASSZONY Ki tette bele a disznó lábait a lavóromba?
ASSZONY ...hogy ők ellássanak minket az elemi óvatosság kellékeivel annyi év terhesség után...
KISASSZONY Ki tette bele a disznó lábait?
ÖREG ...amelyik kellékek közül pedig mi a hőmérőt választottuk, ha nem tévedek...
KISASSZONY Ki tette bele a disznó lábait?
ASSZONY Nem tévedsz, bozontosom.
MÁSIK (a Kisasszonyhoz) Kussoljál! Nem én voltam, és nekem nem bűdös a lábam.

ÖREG Nézd már. mi ez a rikoltozás? Csend lesz végre ott az alvégen, vagy megy mindenki a szobájába! (Az Asszonyhoz) Nem őrizgeted-e egyébként kényesen egy rózsaszínű selyem ékszeres dobozkában az éjjeliszekrényed fiókjának a mélyén?
ASSZONY Való igaz, barátom. Szó szerint.
KISASSZONY (leül, lábait áztatja a lavóromban) Pfüj... tele van szőrrel az egész. Megmondtam már, hogy ne nyúljatok a szőrtelenítő tejemhez. (Duzzog, lábait a lavóromban, elégett újságját olvassa)

A Másika modelljét javíthatja. Az Asszony összeszedi a varródobozát és nekiát kötni

ÖREG (meggyújtja pipáját) Hát jó. De miről szól a dal? Mer' ahogy ez indul... én csodálkoznék, ha kiszűne belőle valami.
MÁSIK Annak a technikája, hogy hogy szóljak hozzád úgy, hogy ne idegesítselek, a következő. Pro primo: felveszem a nézőpontodat. Pro secundo: harmincig számolok magamban. Pro tertio: nem kerülgetem a kását. Pro quatio... (Erre már nem emlékszik)
ÖREG Magatoktól fogtok sírni tehetetlen dühötökben hogy önmagotokat marasztaljátok el helytelen cselekedeteitekért. Soha nem ütötök meg, még a seggedre se verem, se neked, se egyikőtöknek se. Mint ahogy atyám se kellett, hogy a hangját fölemelje, vagy hogy le-keverjen egy nyaklevest. Így van ez nálunk, Felszegi-Farkasoknál. Apáról fiúra száll ez így ösünk, a félkarú balog óta, a néma, az idegen óta, aki félt a víztől, a híres derékszíj híres suhintása óta, mely egy-szer és mindenkorra helyre tett bennünket nemzedékeken át. A híres derékszíjcsapás, ami megkeményítette a nyakunkat évszázadokon át. Egy Felszegi-Farkas sohasem szegheti le a fejét. Egy Felszegi-Farkas sohasem fordulhat hátrafelé.
ASSZONY (az Öreghez) Emlékszel, amikor folyóba ugrani meg csigákat kiadni tanítottál? Nagy, bolond ember, csupa csont és bőr... és azok a szemek...! o pontosan olyan, amilyen te voltál.
ÖREG (az Asszonyhoz) Már rég lukt beszéltél mind a két fülemben ezzel a történelm... Fogalmatok sincs az üzletről, nem tudjátok, hogy mi folyik odakint. Túl nagyra gomboljátok ti a mellényeteket.
ASSZONY Én mondtam neki, hogy várjon egy kicsit. Majd ha jobb kedvedben talál.
ÖREG En nem leszek jobb kedvemben. Csak tegye föl nekem azt a kérdését egyenesen!
ASSZONY Ezt mondtam neki, hogy várja ki.
ÖREG De miről van szó? Üzleti ügy? Arra se képes, hogy elmondja.
ASSZONY (a Másikhoz) Na, akkor most mondjad!

A Másik szólni próbál. Mindenféle grimaszokat vág

Ne fintorogjál az apád előtt! A Másik csak vágja a

grimaszokat

ÖREG Ha egyszer nincs meg a technikánk, akkor nincs meg a technikánk... (Próbálja megőrizni a komolyságát) Márpedig a technika, az technika... (Végül is elneveti magát) Hát ez nem igaz, hogy ennek milyen képe van...

Mindenkiből kibuggyan a nevetés. A Másik szelíden felkapaszkodik az apja ölére

ASSZONY Nocsak...! Nézzenek oda! Ezt ne csináld! Feszélyezed apádat. Mindjárt ideges lesz. Tudod, hogy nem szereti, ha cirógatják.

MÁSIK (affektál) Papa... Papa...

Az Öreg megfeszül

ASSZONY Elég.
MÁSIK Papa...

Az Öreg megfeszül

Papa...

Az Öreg teljesen begörcsölt

Mondd, hogy az apucikám vagy...!
ÖREG (fülig pirul, a szeméi könnybe lábadnak, végül nevetésben tör ki) Micsoda egy hülye egy ez...!

Mindenki nevet. Az Öreg hosszan szellent. Zöldes füst gomolyog

KISASSZONY Jaj, neee...! Malackirály! Megin' púzott...!
ÖREG Ajjaj...! Vigyázat! Ez egy irtóztató, ezt én mondom!

A többiek orruk befogva tiltakoznak. Csönd

(Az Asszonyhoz) A te mániád, hogy gombát szedni menjünk, ami aztán megfekszi a gyomrot, és meg is bolondít ráadásul. ASSZONY De hát vasárnap van.

Az Öreg bekapcsolja a tévét

TÉVÉ ...Idegenben a félholdas csapatok ma ismét összecsaptak a csillagos csapatokkal végig a demarkációs vonal mentén...

Az Öreg kikapcsolja a tévét. Csönd

ASSZONY De hisz' az elsőszülöttünk...! A nagyfiú! Hová lett a Nagyfiú?

ÖREG Miféle nagyfiú?

ASSZONY Hát az elsőszülöttünk!

ÖREG Ja, az...

Megzörren a kulcsa biztonsági zárban. Nyílik az ajtó. Belép a Nagyfiú ösztörtén, a rászáradt vértől szennyesen, kezében egy csomag hentesáru

ASSZONY (a Nagyfiúhoz) Hát te meg, mint a nyüzött vadállat...

KISASSZONY Nézzétek, a tekintete hogy lövell...!

MÁSIK A nyaka szilárdságával van elfoglalva.

ASSZONY Nagyfiam! Honnét kerültél hát elő ilyen sápadtan és rongyos öltözékben?

MÁSIK A Könyök körúton tekergett éjszakákat.

ÖREG Kicsivel több tapintatot. Látod, hogy a falaktól fél magától, hogy az agyveleje belsejében jár benn.

MÁSIK Szegény ártatlan! Még ki se alakítom a véleményemet, amikor ő már, hátulról, na persze, annyira nem, de röhög a markába', mintha csak ő létezne egyedül.

KISASSZONY Szenvedni látszik öntudatlanul.

ÖREG (a Nagyfiúhoz) Jól van, na, ne szorítsd össze úgy az állkapcsodat, mondjal nekünk jó estét!

ASSZONY Nagyfiam, szegény fiacskám, miért nem jössz hát közelebb? Gyere közénk, a lámpafénybe!

A Nagyfiú csak nézi őket, de nem felel

MIND Jól van, na, hát jó estét!

NAGYFIÚ En... Ott mentem el a hentes előtt... Ööö... Ez itt... hát-szín... szeletben... egy szelet, ööö... Jaj...! Belesajdul a fülem, ha kinyitom a számat. Igen, ez én vagyok. Hosszú járatokat jártam át, hogy idáig elérkezzek. Ot féldéci, zsinórba'. Meg kell-e másznom ezt a lépcsőt? Mindent mérlegelni kellett. Hogy kell-e-e? Vagy nem kell-e?

KISASSZONY Őt féldéci! Már megin' ez a szoptatós koca az Álldogáló bárból, annál volt ő! A B. Anyu, az a penészvirág, az ő tókéletlen panoptikumával.

ASSZONY Na...! Most ettünk.

NAGYFIÚ Igén. Most ettünk. Vékonyka szószban áztatott kis birka-húsdarabkákat. En fölhoztam egy szelet hátszínt. Senki más nem kér belőle, gondolom...

ASSZONY Nagyon jól tudod, hogy elsőszülöttünk te vagy nekünk az első. Add fel a rendelést, pomfrittet vagy bármit. Kétszer annyit is főzhetek, ha neked több kell, mint nekünk.

ÖREG Használ a fogadat. Rágjál. Semmi se' ér föl egy jó darab hússal, ha az ember az éhségét akarja csillapítani. En a te korodban naponta egy marhát kellett, hogy megegyek.

ASSZONY Te jóisten, mit gondol most rólam a hentes...

ÖREG A te drágalátos Lacrasoddal, ami a fiacskánkat illeti, rég megbeszéltem már veled. El van az rendezve, minta kelengye. (A Nagyfiúhoz) Mit szólnál hozzá, mint nyári munka, inaskodni a hentes mellett? Na, mondd már, hogy jó estét!

NAGYFIÚ (maga elé) Minden dolog... és az ellenkezője... egymásnak feszülve torlaszolja el képzetáramlásom útját.

ASSZONY (a Nagyfiúhoz) Hallasz egyáltalán? Gyerünk, öleld meg édesapádat, aki annyit aggódott teérted!

NAGYFIÚ (maga elé) Tény, hogy az ajkaidat ahogy mozgatják, olyan kimerően - és a szemhéjukat is ugyanúgy: telides-teli félelemmel, hogy tán nem hagynak legendó teret nekem. De hát hol lehetnék én ebbe' a szobába'? Hova tegyem én a lábamat, amikor azt mondják, hogy én itthon vagyok?

ASSZONY Hát persze, hogy otthon vagy, te nagy mamlasz, te...

ÖREG Ha csak arról van szó, hogy egy ajtót vágjunk, vagy hogy beruházzunk egy szélesebb ágyat, vedd úgy, hogy megvan! Elég, ha anyáddal megbeszéled. A te korodban az ember habzsolja a teret. Teljesen természetes. Na, gyere, csapjál bele!

NAGYFIÚ (maga elé) Ezek az arcok - csak azt látni rajtuk, amit nem látni rajtuk. A tekintetük leblokkol két lépésre tőlem. Egyáltalán nem tartozom közéjük. Maradjunk csak meg magunkba zárban. En vagyok itt növében egyedül. O, hogy az oldalfalak szétnyíljanak, hamar, táruljanak az oldalfalak!

MÁSIK Ez az álszent, ez megvet minket. Hát nem halljátok, hogy megvet minket?

NAGYFIÚ Nahát...! Figyeld a Másikat!

ASSZONY Hagyjad békén a bátyádat! Látod, hogy olyanja van.

KISASSZONY Amióta lejár a bárba, azt hiszi, hogy többet ér mindenkinél.

NAGYFIÚ Hoppá!

KISASSZONY A tókéletlenek panoptikuma - beteg vagyok, ha rájuk nézek.

NAGYFIÚ Mondjátok meg neki, hogy kussoljon a vackában!

KISASSZONY Igenis, rosszul vagyok, és nem csak én!

ASSZONY Kérlek, hogy legyél illedelmesebb!

ÖREG (a Nagyfiúhoz) Csapjál bele...!

NAGYFIÚ Először is ő fogja be... világos? Ha össze kell hasonlítani az

fitet és a másholt, akkor inkább nem mondok semmit...
ÖREG En a te korodban egyáltalán nem olyan voltam, amilyenek te képezed, hogy lenned kell. Majd ha egyszer eljutsz oda, ahol most én vagyok, akkor majd remélem, hogy kapiskálni fogod azt, amit most mondok neked. Ezek után pedig nagyon szeretném, hogyha befognátok a szátokat.

Csőnd

(A Nagyfiúhoz) Na, gyerünk, csapjál bele...!

NAGYFIÚ Nem.

ÖREG Ide azt a mancsot, az istenér!

NAGYFIÚ Mit akarsz ezzel?

ÖREG Hogyhogy mit akarok ezzel? Semmit nem akarok ezzel. Azt akarom ezzel, hogy köszöntsöd apádat. Most mit akarsz ezzel a viselkedéssel?

NAGYFIÚ Azt, hogy vedd észre, hogy ha nem mered észrevenni a fiadat, akkor nem vagy az apám.

ÖREG Mi ez a halandzsa? Miket beszél már megint? Adjál kezet!

MÁSIK Megin' kezdődik. (A Nagyfiúhoz) Tudod mit? Megmondjam?

Megmondom. A te életed, amelyik százszor többet ér, mint a miénk, az neked kivágányra fog menni! Es visszajössz majd, és térden csúszva könyörögsz majd, hogy hagyjunk téged a lábainknál lefeküdni. Es ha azt hiszed, hogy nekünk a lábaink helyén papucskok vannak, hogyha ez neked így van eltéve a kis agyadban, akkor gyerünk! Akkor menjél! Húzzál el, és majd meglátod, hogy miféle életet fogsz te vezetni!

NAGYFIÚ Jaj, ja, jaj...!

ÖREG Gyermekeim, én egyenesen nézek a szemedbe, és neked van bőr a képeden ilyeneket mondani. Ráadásul nekem. Nem is értem, hogy érted te, hogy mit akarsz ezzel mondani? Na, gyerünk, csapjál bele, aztán felejtésük el ma estére már azt a témát!

ASSZONY Hagyjad! Látod, hogy nincs a normális állapotában.

NAGYFIÚ Mostantól fogva tessék: ez a normális állapotom. Látjátok?

Vagy nem látjátok? Senki nem lát semmit? Egyikötök se látja ezt a kikezdetetlenül normális állapotot? Keramitból vagyok. Tessék megütögetni! Egy vonást se mozdul. Ki lehet vágni az ablakon. Időjárásnak ellenáll. Forma- és szintartó. Tessék, megszagolom a hónom alatt! Hmmm... micsoda illat, mint a naponta tisztított gépi perzsa... És itt, belül, ebben a jó meleg ketrecben, tiktak, tiktak, takarékos üzemmódban, tiktak, tiktak, bátran menetei az ő bátor útján. Vegyétek már észre. Nézzetek ide! Hát nem látjátok?

ÖREG Na, nem, hát ez meg folyton csak mekeg. Nem fogja nekünk előlről kezdeni a műsorát.

NAGYFIÚ A fejem a ti fejetek! Nézzetek rám, és a ti fejetekeket látjátok!

Es a ti szeméiteket! Opálos óraüvegek. És a híres Felszegi-Farkas nyakmerevedés! A ruhaakasztó a hátamba csavarozva.

ASSZONY Jaj, istenem, mit vétettem...

NAGYFIÚ Nem látjátok, milyen fehér vagyok? Krétafehérmél fehérebb. Ez a félelem. Félek, mint ahogy ti, mind. De miért? Mi? Miért? Mi?!

Mi?! Egyszer már jó lenne megtudni, nem? Ó, hogy az oldalfalak szétnyíljanak, hamar, táruljanak az oldalfalak!

MÁSIK Húzzál már el! De azonnal! Miért vesztegeti a drága idejét közöttünk ez az úr?

KISASSZONY Úgy van! Úgy van! Menjen el! Menjen el, de rögtön!

Csőnd

ASSZONY Brrr... Nem fáztok?

Csőnd

(Az Öreghez) Te nem fázol a meztelen lábaddal?

Csőnd

Egy ilyen értelmes gyerek...

ÖREG Igazi, szemüveges osztályelső... „Igen, kisfiam, jól van, kisfiam” - mondtátok, mikor a leckéjét megmutatta: és tessék, most meg itt peckel, mint napkorong a zeniten...

ASSZONY Mindig rendes, minden hátsó gondolatától mentes. A legjobb jegyet kapta, és megkülönböztetett figyelmet...

ŐREG Egy főnyeremény volt ez a kölyök, a mi büszkeségünk, önmagunknak volt egy kicsinyített mása. Mi leltem most hirtelen, hogy eljártssza itt nekünk a rendíthetetlen ólomkatonát?

NAGYFIÚ Nektek teljesen igazatok van. De hát végül is mit bizonyít, hogy éppen a ti családotokba pottyantam bele?

Az Asszony sírva *fakad*

ŐREG Amikor még nem voltál nagyobb egy gyűszűnél (még azelőtt, hogy szoptál volna), megesett, hogy tenyered odvában tartottalak melegen... tisztá vörös, kicsi ember, aki megnevette anyád.

NAGYFIÚ Hálásan köszönöm. De amit itt sohase látni, az mind másutt található. úgyhogy nekem oda kell mennem.

Az Asszony *szólni sem tud a könnyei miatt*

ŐREG Én már nem tudok mit mondani, teljesen összezavarsz. Na, jó, elhiszem, hogy elmész. Amikor megszületél, akkor húztam fel a nagy ingaórád. Ezek a szerkezetek nem járnak túl soká... Tény, hogy nem hallom mára tiktakat. Úgyhogy jobb, ha befogom a számat. Kinyitunk neked a kedvedért. Szét kell, hogy tárjuk az oldalfalakat. Az öcséd majd az anyáddal, én pedig a másik falat tolom, ha a kishúgod lesz szíves segíteni. Nem, egy szót se többet, most már bőségesen van mit elfelejteni, amit itt összehordtál. Menjél csak, ha ez csak távolról is, amit tehetsz! Es: tudasd velünk minden lépésedet! Itt is hasznát vehetjük mi annak, még ha elsomorít is. Es most, fiam, búcsút mondunk neked, mielőtt a nehéz munkába kezdenénk... első eset, hogy muszály leszünk teljes súlyunkat latba vetni, hogy széttoljuk lakásunk falait.

Kínlódvá tolják a lakás falait, melyek szétnyílnak.. Mögötte semmi nincs. A Nagyfiú elindul, lassan kimegy, családját bámulva közben. Azok még búcsúzóul megölelik őt. Eltűnt a Nagyfiú

ASSZONY A szeletjét meg itt felejtette! Mi lesz, ha megéhezik? Hahó, fiam! Ne hagyj itta szeleted! Gyere, gyere vissza! A szelet! A szeleted! Siess haza...! Féltreteszem neked...

II.

NAGYFIÚ (hason *fekszik, a földön elterülve kurta nadrágjában és gyapjúmellényében*) Hé! Mi ez? Hova estem le, ennyire le? Ez valami agyagrég lehet. Fénylő piros. Nyitott szemmel bele. Ez a furcsa, ragacos sár betapasztotta a két golyóbist, rászáradt, megrepedezett - ezernyi cikcakkos repedésen szűrődik át a fény. Megannyi színes esemény, és mind rémisztene. Egyenesen a lelkembe hatolnak. Hol vagytok? O, ez a kobaltkék fénye az égnek! Mindent mélyített rajzolatban látok. En nem ismerem ezt a szélei közé gyűrődött utat, ami egyenesen a... dombnak tart? ...vagy egy gömbnek? ...vagy egy dombnak? Es ezek a legyek? Honnan jönnek ezek végtelen seregekben? Es ezek az arcokott! ...meg ott!? A dolgok... a dolgok mókáznak itt velem. Csak részletek vannak. Nem hallja senki..? ...mintha egy... festékes vödörbe mártott... marionettfigura kiáltana? Ki az, aki így sípol?

Egy férfi áll ott, hentesöltözékben

LACRAS ÚR Bajtársam, honnan pottyantál le így, összekelve? Ha akarsz inni még egy pohárkát velem, akkor - a helyzet az, hogy meg kéne tudnod állni így a lábodon... valahogy így.

NAGYFIÚ (a földön) Na, ugye, hozzám beszél ez a sípoló hang. Semmi kétségem, hogy maga kicsoda. Mintha egy szamarat láttam volna egy pillanatra guggolni az úttest közepén, reszketett, és a ganéját potyogtatta, miközben nyugtalanul jobbra-balra nézelődött. Ez a semmirekellő sípolt ott fesztelenül. Aztán már nem láttam őtet viszont. Barátom, meg tudná mondani, hol vagyunk?

LACRAS ÚR Ahol tetszik, fiam. Ahol tetszik. Ez mindenkinek a maga dolga. A Könyök körülton, például. Vagy máshol.

NAGYFIÚ (a földön) A Könyök körülton? Hát ott biztosan nem. Itt semmi nincs a helyén.

LACRAS ÚR Ahogy gondold.

NAGYFIÚ (a földön) Először is, ugyebár, se csatorna, se pedig házak nincsenek itt. Na és az Álldogáló bár se látom itt sehol. LACRAS ÚR Először is felhagyhatnál végre a hason csúszással, nem gondold? Emelkedj föl, ahogy férfihoz illik, és húzd meg ezt a löveget!

NAGYFIÚ (a földön) Mint a cövek, úgy állok itt a lábamon, mégis úgy érzem, mintha a plafonról vagy egy ablakból zuhantam volna le. Túl sok az árc itten mindenfelé.

LACRAS ÚR Te meg én vagyunk csak, meg a telihold - de nem is kell ide más...

NAGYFIÚ (a földön) Most mit néz úgy a szemével? Különb is, túl sok arca van. Es mér' nem beszél úgy, ahogy minden ember? Engem idegesít ez a sípoló hang.

LACRAS ÚR Na, gyere ne töppedjél már ott, mint egy rongy! Koccintáshoz álljon a lábán az ember. Gyere velem, és locsold meg a gigádat! Teljesen kimerültem má' naphosszat, dézsaszám átöntöttem a friss vért, kapargatni a leforrázott disznónak a szőrét, kimetszeni a tokaszalonnáját...

NAGYFIÚ (a földön) Bocsásson meg, uram. Egész biztos, hogy a lábamon állok. Vagy nagyon lezuhant a vércukorszintem. Mint amikor kiszáll az embernek a fejéből a vér...

LACRAS ÚR Ijább Felszegi-Farkas, fordítsd felém a sanda képedet, azt a vöröset! Teneked folyik az orrod vére. Mit szipákolysz ott, az orrod a járdába?

NAGYFIÚ (a földön) Bocsásson meg, ha esetleg hőkölve szorcognék itten. En itt állok, teljes súlyommal nekifeszülve ennek a hamis aszfaltgyűrődésnek, amit nyomni kell, ha haladni akarok. Alig mozdul ez a megfoghatatlan perem.

LACRAS ÚR Ha hason fekvé akarsz maradni, legalább a fejedet emeld fel. Olyan furcsa pirosak a szemeid... Hadd lássam egy kicsit! Engem legalább megismeresz? Lacras apu. Tudod... édesanyád hentesese.

NAGYFIÚ (a földön) Kérem szépen, hogyha lehet, ne vágja bele úgy a tekintetét egyenesen a lelkembe! Ijedős a lelkem. Nagyon ijedős. Ráadásul nem volna szabad, hogy ezt megmondjam magának.

LACRAS ÚR En nem hallottam semmit. Túl sok a porcogó abban, amit mondasz.

NAGYFIÚ (a földön) Uram, az engem nem érdekel, hogy maga most hol van, pillanatnyilag. Akkor se, ha maga nagyon, nagyon nagy. Akkor se, ha egészen kicsike...

LACRAS ÚR De hiszen a saját véredbe fekszel! Na, akkor figyelj, akkor maradjál is ott! De meg ne mozduljál! Mutasd a pupilládat... lássuk, működik-e az az agyvelő? Hm... azt hiszem, te összeszedtél magadnak valami jó nagy balcsapást.

NAGYFIÚ (a földön) Uram, nekem előttem van még az egész út. Ha így belefúrja a tekintetét a szemeimbe, úgyse talál ott mást, csak egy üres szobát. Nagy kortyokkal a torkomba menekült onnan minden. Ez a gömbök meg nem akar visszamenni a helyére...!

LACRAS ÚR (meggyújt egy öngyújtót a Nagyfiú szeme előtt) Mekkora cipőgömbjaid vannak, gyermekem...!

NAGYFIÚ (a földön, Lacras úrral néz farkasszemet) Rendszerint, amikor valaki direkt így keresztbe helyezi magát, mint maga most, olyankor megdermed a testem, a szám pedig, alighogy kinyitom, nyálpermetet ver olyan omlatag témák körül, amiket megvetek.

LACRAS ÚR (a Nagyfiúval néz farkasszemet) A környéket vered fel, úgy ordítasz, mint a számár. Egész a hentesboltig lehetett hallani.

NAGYFIÚ (a földön, Lacras úrral néz farkasszemet) Annyi falon kell át-mennem, hogy kikerüljek! Kell az, hogy maga még odategye magát, mint egy még egy közfalat?

LACRAS ÚR Na, gyere, állj fel! Te félrebeszél. Térjé' magadhoz! Éppen a koponyád érthette az ütes. De semmi kódarab vagy bármi durva szerszám. Neki mehetél valaminek. Na, gyerünk, fölállni! Makacs egy anyagból vagy te gyúrva. Éppen inast keresek. Gyere, igyál velem egy ampullával! Ma este leteszem a lantot. Harminc év hentesmunkát le kell öblíteni. Na, gyere, elmesélem! A szüleid benne lennének. Aztán átvehetné a boltot. Kanyarítsál egy jót magadnak a jó életből! En megmutatom neked ezt a bótot.

NAGYFIÚ (a földön) Hohó...! Maga eltéveszti a házszámot, azzal a kis tolvajszemével, amiket becélóz nekem az agyam közepébe. En nem akarom a ti éteketet élni, sem pedig bepiszkítania kezemet a ti mesterségeitekkel. Agyó. En mászom a meredekemet. Agyó, agyó...!

LACRAS ÚR Jól van, na. Kikémlteltek, ha úgy tetszik. De tudod, én nem szeretek ám túl sokáig kémkelődni. Forduljál körbe négykézláb a földön a köldököd körül...!

NAGYFIÚ (a földön) Igen, igen... húzzon csak el! Agyó! agyó...!

LACRAS ÚR Lassan múlhat neked az idő, ha arról van szó, hogy el kell távolítani valakit, aki úgy néz ki, mintha meg akarná közelíteni azt a szép, rózsaszín erődítményedet. Na, ereszd má' le azt a felvonóhidat, én hozom a lövegeket!

NAGYFIÚ (a földön) A lövegeket. Tehát még mindig itt van. Miről beszél? Miféle lövegeket?

LACRAS ÚR Hát egy felest! (Eltűnt)

NAGYFIÚ (marad hason fekvé a földön) En rá fogok jönni, hogy hogy lehet kijönni anélkül, hogy beleereszkednék a ti dolgaitokba. Óvatosan széttárom az ujjaimat meg a lábujjaimat, és még ha mindenki azt gondolja is, hogy állok, én érzem, ahogy finoman a semmire támaszkodok. érzem a cipőmben a lábammal, hogy éppen csak, de lebegek.... Egyetlenegy milliméter elég, ha nem akarok ragad-ni a földhöz Ez a finom munka, egy buborékot egyenesen tar-tani...

Megszólal a riasztóberendezés

B. ANYU (áll a pultja mögött) Jaj, hogy fogná már be! (Feláll a pultra, és kikapcsolja a riasztót. A pulton állva) Unom már, hogy állandóan mászni kell ezér' a hisztérikáért.

NAGYFIÚ (változtatlanul a földön, a fejét fölemelve fixírozza B. Anyut) Á...! Ez alkalommal ön hölgy... Ezt jobb' szeretem.

B. ANYU (a pulton állva) Ja, te vagy az, aki meghülyíti nekem a berendezésemet, én meg mászatok fel a pultra! Mit potyogsz te itt egyszer csak, minden előzetes bejelentés nélkül?

NAGYFIÚ (a földön) Nagyon kecses maga ott a dobogóján. Egy valódi löveg miniszoknyában. Innen a padlóról nézve, ahol én lent vagyok, itt lent, magának a combja egészen a hónaljáig ér.

B. ANYU (a pulton állva) Hohó, a kis kukkoló, ez nekem a munkahelyem. Én itt nem a francia kánkánt járom.

NAGYFIÚ (a földön) Az előbb ön még a pultja mögött állott, akkor csak a fejét láthattam. Most, hogy fölmászott az emelvényre, most csak a lábait láthatom. Nehezen tudnám összerakni ezt a kettőt. Maga legálabb mulatságosan vilódzik, mint egy fényreklám, innen.

B. ANYU (a pulton állva) Ide hallgass, én sem égítest nem vagyok, sem pedig egy üveggömb belsejében a kiskirálylány. En a B. Anyu vagyok. Az Álldogáló bár, az nem kiskorúnak való. Mit pihengetsz tehát itt nálam, a parketten?

NAGYFIÚ (a földön) Mi? Ja, én? Éppen csak jövök ki egy pofáresésből, máris belebotok a hentesbe... Félre vonom ötöt: „Mondd csak, barátom, valami újdonságra vágyom, melyik út vezet itt arra a csinos kis helyre..?” Oda mutat, ahol vilódznak a fények, tolok egyet az úton, négykézláb hasítok át a fényeken, és itt egyszerre fölfelezzük önt, ennek a síkságnak a közepébe' szépen feltárlalva a mézár-székén.

B. ANYU (a pulton állva) Figyelj, ne fixérozza' má', mint egy húsdarabot! Nincsen ott semmi neked...

NAGYFIÚ (a földön) Először is mit tár föl énelöttem ilyen tartós hullámban itten cigarettafüstbe burkolózva?

B. ANYU (a pulton állva) Tudod, hogy felismertelek, Felszegi-Farkas fiú. Te úgy stirólsz, mint a vendégem. Ideragasztottál engem ebbe a pin-up pózba. Csak bátran, ne zavartasd magad...! Tárj engem színes borítékra a világ szeme elé; csapjál zálogba a képes magazikokba; állítsál be engem négykézlábra egy tálcán, és kórisél jeges koviubival - mert ahogy én látom, abban a sötét kis fejedben kényedkedve szerint állítgatsz be engem.

NAGYFIÚ (a földön) Ho, hó! Hé, hé! Ez nem igaz, amit a lábaival művel!

B. ANYU (a pulton állva) Gyerünk, csináld csak egyedül! Fantáziálj magadnak meséket végig a cerkám mentén! De az a délibáb az égen, az nem én vagyok. Egyébként, ha kérhetek valamit, hát elővehetnéd azt a jópofa klisédet, hogy a lábak a földön. En is szeretnék lejönni. Légy szíves!

NAGYFIÚ (a földön) Ilyenkor azt kérdezi magától az ember: jó, jó, de hova akar ezzel kilukadni? Például, ha maga most nem jönne le onnan, amögött biztos valami hátsó gondolata lenne...

B. ANYU (a pulton állva) Milyen jó gondolat! Akármelyikünk fejből is pattant ki. Na, ez az, amit egy nagy kiklopolt, mint te, elintézhetne saját magával, és akkor nem kéne engemet bezárni az ő hatvanfórintos peep-show-jába.

NAGYFIÚ (a földön) Na, na...!

B. ANYU (a pulton állva) Állj fel! Rögtön meglátod, ha sok közöm van ahhoz a szélesvászínű képhez, amit a fejecskédben fabrikálsz. Egyébként úgy nézel, és olyanok látsz, ahogy akarsz. Csak nem ijedek meg egy eltaposott egértől. Mégis, minek nézel te engem?

NAGYFIÚ (a földön) Miau...!

B. ANYU (a pulton állva) Ráadásul még gyerek vagy. Túl hamar eláztál. Mint egy mosogatórongy. Mit össze nem facsarhatja ez magát! Nyugtalanít, hogy mi van veled? Ide figyelj, Felszegi-Farkas, nem ismerlek rád. Ezt hagyj abba, jó?

NAGYFIÚ (a földön) Soha nem voltam még ennyire magamnál. Elszáll az agyam, maga annyira azonos önmagával...

B. ANYU (a pulton állva) Figyelj, állítsd le magad! Te a saját szűrődön át látsz mindent, nem igaz? Komolyan aggódom a családod miatt. Úgyhogy nem tudhatod, hogy magadnál vagy-e? Nem olyanok látsz, mint amilyen vagyok, itt melletted, bokafofás, mint egy riasztott idióta, hogy neked megnyugtassam itt elől. Mondd, hogy mit szeretnél! Rajta, hős vitéz! Istenem, olyan meleg vagy itt elől...

NAGYFIÚ (a földön) Na, na...! az, az meglepne engem...

B. ANYU (a pulton állva) De hát forró...! Legalább negyvenfokos lázad van. Nézd a verejtékedet, hogy benedvesítette a kezemet...!

NAGYFIÚ (a földön) Mit látok én abból? Mérföldekre vagyok... Ha úgy tetszik, spriccelnek a kezei. En semmit se kértem.

B. ANYU (a pulton állva) Semmit se kértél... Na, vedd csak le rólam a szemeidet... Úgy nyúlnak ki az üregükből, mint a murénák. Gondolod, hogy én nem érzem? De ahogy szembekapnám őket, visszahúzódnak, mint két mély kút... En belezuhannék, csak melyikbe?

NAGYFIÚ (a földön) Én semmit se kértem. Kémi. Undorítanak az ilyen szavak. Mint egy kásás alma... félig már rohadtan.

B. ANYU (a pulton állva) Figyelj, én nem vagyok süket. Hallgasd egy kicsit ezt a csevegést az ereidben...! A szívverésed csúcsra járatva

dolgozik, és úgy befűt neked, hogy kipirulsz belé... igen ez Ő. Kezemmel hallom, hogy ki beszél a homlokod mögött, mögül.

NAGYFIÚ (a földön) Csuda jó teleszkopikus karja van magának - tekintve a távolságot, amit tartok...

B. ANYU (a pulton állva) „Tekintve a távolságot...”: ez csak egy Felszegi-Farkas lehet. Nincs neked valami rejtegetett holmid az obszervatóriumod kupolája alatt? „Tekintve a távolságot...”: tipikus, kiköpött apád.

NAGYFIÚ (a földön) Igazán úgy látja?

B. ANYU (a pulton állva) Apádat jól ismerem. Mindennap, az irodájából hazafelé: „Adjon, kérem, egy feketét!” - azok a szép, szőrös kezei, valamit izgatottan babrálják a pulton. Köszönni akarok neki a pulton át. Odaszögez a szemeivel, megmerevedik, elpirul, elereszt egy szellemességet, aztán ennyi... Ha elé akar nálam tenni egy felelt, már ott sincs... már elhúzott, ezerral, az apróját is otffelejtette. Valami al- lergias család vagy mik vagytok? Nagyon könnyen hőköltök ti hátra ebbe' a családba'.

NAGYFIÚ (a földön) Én már nem tartozok ebbe a családba. Egy csapásra kijöttem belőle. Es meg nem merevedek, se nem hőkölök. Az meglepne.

B. ANYU (a pulton állva) Nagyon helyes. Akkor talán felhagyhatnál ezzel, ha lehet, hogy nem engeded, hogy kimozduljunk ebből az élőképből.

NAGYFIÚ (a földön) Hát, ha ez kielégíti magának ezt a rendezési mániáját, akkor mondja meg, hogy mit csináljunk.

B. ANYU (a pulton állva) Törődj csak magaddal! Ha akar nálam, láthatnál engem egyszerűen úgy, amilyen vagyok. Es megtaníthatnál bennünket valamire, amit te akarsz.

NAGYFIÚ (a földön) Aha... Mondani könnyű. És ugyan hogyan?

B. ANYU (a pulton állva) Csinálni is könnyű.

NAGYFIÚ (a földön) Na...!

B. ANYU (a pulton állva) Csak hunyd le két szemed...!

NAGYFIÚ (a földön) Hát ez óriási...!

B. ANYU (a pulton állva) Csukd csak be, meg fogod látni! Csukjad már be! A kedvemért. Nem fallak fel. És ne pörgesd már az agyadat, mint a bűgöcsigát! Idáig csap a szele.

NAGYFIÚ (a földön) Ha ez magának örömet okoz... (Becsukja a szemét)

B. Anyu lemászik a pultról, és megközelíti a Nagyfiút, aki nem mozdul...

(A földön) Most mit csináljak, ha még csukott szemmel is dereng valami fény ott, ahol maga van... Sőt szabatosan önt magát is látom, homyolt lemezből szegecselve, mint márványba burkolózó szobor.

B. ANYU Na, ezt már nem tudom követni. Ebből az egészből csak az enyv marad, amivel reménytelenül formába akarsz engem önteni. (Maximálisan megközelítette a Nagyfiút) Vigyázz, csak ki ne nyisd a szemedet! (Hozzáér a Nagyfiúhoz ott elől...)

NAGYFIÚ (a földön) Ah...!

B. ANYU Csitt...! Semmit se mozdulj... Nahát... érzed-e mosta kezemet?

NAGYFIÚ (a földön) Azt a valami hideget?

B. ANYU Dehogyan hideg... Te vagy csak forró... Egyre közelebb vagy magadhoz... Akkor érzel engem végül is? Mondjad, érzed, hogy veled vagyok? Kezdetből fogva... Hogy itt vagyok... Hozzád simulok itt elől...

NAGYFIÚ (a földön csukott szemmel) Óh, igen... igen, igen! Érzem a cigarettájának a... kisugárzását.

B. ANYU Na, ugye. Végre érzel! Mondd, ezt akartad? Mondd meg...! Erre vágytál? Es nem tudtad, hogy hogyan kérhetnéd egyszerűbben.

NAGYFIÚ (a földön csukott szemmel) En semmit se kértem. És most mit fogunk csinálni?

B. ANYU Csitt... Még egy kicsit tartsd csukva a szemedet! (Fölsegíti a Nagyfiút a földről) Óvatosan...! Na, látod...

NAGYFIÚ (állva, csukott szemekkel) Rendben van... De most mit csinálunk?

B. ANYU Kinyithatod a szemed.

NAGYFIÚ (kinyitja a szemét) Miért forog minden egyre csak körbe-körbe? Nem érzem a talajt, ahol megvethetném a lábamat.

B. ANYU Szia, te ütődött. Megtanítok én mindent neked. Szerbusz! Na, ebbe' semmi boszorkányság nincsen. Amikor az ember találkozik valakivel, akkor azt mondja neki, hogy jó napot!

NAGYFIÚ Na de aztán, utána mit kell tenni... Hú de forog...! Miért forog így a világ velem?

B. ANYU Mer' ott állsz. Úgyhogy ne cövekeljél le...! Gyere a pulthoz! Meghívlak egy felesre.

NAGYFIÚ Hogy állok...? Aha...! (A lábait nézegeti) És hány óra lehet? Nem hallom a tiktakat...

B. ANYU Szegény cicuskám. Az Álldogáló bárba' nincsen ingaóra. Nálam nincs záróra. En mindig nyitva tartok. Na, gyere, igyál velem egy felelt!

NAGYFIÚ Ó, nagyszerű, remek... (Egy hajításra kiíssa a felesé t) Áh... még egyet kérek. (Egy hajításra kiíssa) Még egyet... (Egy hajításra kiíssa) Még... (Egy hajításra kiíssa) Még, még... (Egy hajításra kiíssa, leteszi a poharát, és végre B. Anyura néz) Hej, hó...! Világbanok B. Anyu...! Most mondd, hogy én csak a nőt láttam benned. Közbe' te egy jó haver vagy, egy jópofa fej, tök vagány... legyél a haverom!

B. ANYU Őrület, hogy te hogy kimelegedtél. Csuromvizes a hajad. NAGYFIÚ Én téged mingyá' jól hátra verlek! De tényleg, óriási fazonod lett most hirtelen... Semmire nem hasonlít. Teljesen más lett az egész arckifejezésed. De mindigóta jelent most meg így, mint egy máris régi jó barát.

B. ANYU Milyen szép a hajad. Ugye az anyukád adta rád ezt a... meg-megstoppolgatott gyapjúmellényt? Es ha megfürödnék itta csatornába'?

NAGYFIÚ De neem, ne csinálja már azzal a jegeces kezével! Legalább ne a pullóverembe'...

B. ANYU Mmmmm, de finom és selymes itt bent... Akkor gyere... Akkora a Hold... A gyaloghídról fogunk beugrani. De hiszen te szőrös vagy! Mi ez a szőrmebunda? Valóságos dzsungel...

NAGYFIÚ Nana! En, aki sima vagyok, mint egy szappan? Nekem még nem nőtt ki semmi... (Megtapogatja a hasát és a hátát) De hát... maga hova lett? Hol vagy?

B. ANYU Itt, itt, itt...! A hátad mögött. Te, ide hallgass, ki ez itt, ez a gyapjas vadállat?

NAGYFIÚ Na, elég, elég...! Hol vagyunk...?

B. ANYU Érzed...? Érzed a szagát a csatornának?

NAGYFIÚ A, hát maga pontosan olyan, amilyenek lefestették nekem!

B. ANYU Mondd csak, kis kandúrmacskám, mondd csak, mondd csak, milyen stílusba' festették le neked a B. Anyut? (Cigarettya füstjét belefújja a fiú arcába)

NAGYFIÚ (Köhög) Hát hogy... Hogy magához lehet... Lehet jönni magához, ha ez... mikor az ember először akar.

B. ANYU Micsoda csacsi...! (Felkapaszkodik a hátára) Nye... I Nye, te, nyel

NAGYFIÚ Ne...! Csiklandoz...!

B. ANYU Gyerünk a csatornához! Gyí, paci, gyí... gyí, te kis csacsi! Pucéron fogunk a gyaloghídról beugrani.

NAGYFIÚ Pucéron? Brrr, én lúdbőrözök... Ez meg hova bújít már megint? Na, nem, tessék leszállni a hátramról!

B. ANYU Gyere, gyere, farkas koma! Gyere, gyere!

NAGYFIÚ De tényleg szőrös vagyok... Maga meg hova lett? Olyan kód van... Hölgyem! Asszonyom!

B. ANYU Viszlát, kedvesem... Te nem törödsz vele, hogy mire vágyasz. De azér' tetszel nekem... Gyere majd vissza hozzám, ha egy kicsit nagyobb leszel...

NAGYFIÚ Hova lettél ebbe' a ködbe? Szeretnék veled fürödni menni...!

B. ANYU HANGJA Nagy kár, nagy kár... Szerettem volna bundát belőle magamnak...

B. Anyu eltűnt. Egyre nagyobb a köd. A Nagyfiú alig tud állva maradni

NAGYFIÚ Ja...! Naná... Bundát! Kitémőtt állapot! Sűrűn serkenek. Veszélyesen alakulok. Jaj... merre kanyarog ez a csatorna? (Kiáltozni kezd) Hu-úúú...! Hu-húúú...! Micsoda gyáva egy B. Anyu! Ez az...! Rejtőzködél csak a füstkarikák mögött...! (Köhög) Igen, szépségem! Olvadnál meg mindenütt a tapétába! Reszkess és hullámozz, és köpjél füstkarikák! Keverd jól össze az utamat! Forogjak körbe, mint a kergető birka! És te, kicsinyke, fehér hold, bukácsoljál csak az orrom alatt, én akkor is állva maradok! (Kiáltozni kezd) Hu-húúú...! (Köhög) Ez a hideg gőz szúrja a torkomat. Ahhoz képest, hogy gyaloghíd, se formája, se elhelyezkedése. Furcsa egy... fűgőcsatorna ez. Minden úszik, és körülöttem forog. És ez az anti-anyagból szőtt fátyol... csontomig becsomagol. Ha belenyúlok, elfogy a kezem. (Kiáltozni kezd) Hu-hú-húúú...! Istenem, micsodanól! Ha akartam volna... Megkaphattam volna könnyedén... Ez az igazi élet!

FÉRFI (egy árnyék, a korlátra könyökölve) Psszt!

NAGYFIÚ Mi ez? Most én beszéltem? A helyzet egy csapásra teljesen azzá lett, ami. Csak én vagyok eltolódva, kifelé.

FÉRFI Pszt, hu-hú!

NAGYFIÚ Na, na! Egyre kevésbé izesülnek az órák. Ez a mai nap a saját farkába harap. Nem veszíthetem el magam a képzeitemben. Elnyúló köreik csigába csavarodnak, így aztán önmagamot hallom vissza, késleltetve.

FÉRFI Pszt...! Hall engem...?

NAGYFIÚ Naná, igen, igen, jól hallom magamat. Egyszerre több helyen vagyok. De rajtam kívül, magamon kívül és önmagamon kívül, ki tudná megmutatni nekem a gyaloghídat? Az nem lehet, hogy teljesen üres ez a város. Kell, hogy legyen benne valaki, mint én, aki szintén engem keres. (Szinte beleütközik egy fekete csuklyás férfiba) Hölgyem...?

FÉRFI Jó keso van. Idekint van. Éjjel van. A városnegyedek csöndesen horkolnak sövényeiken át, a magadfajták falkáját kivéve. Ez pedig itten a gyaloghíd korlátja. Főleg keresni, már egy órája, hogy rajta cirkálsz...

NAGYFIÚ Uram?

FÉRFI ...járkálasz csak itt, föl és alá, pontosan itt, és éjnek évadán, mi-kor a város szendereg, nyála folyik, kapaszkodik kispárna csücski-be, midőn az éj magába szív csatornát és gyaloghídat, midőn nem jár kint senki se', vagyis csak egy: ön.

NAGYFIÚ &f... igen, ez én vagyok

FÉRFI A csatorna innenső partjától, látja, a középületekig és a városkapu felé rémlik, mintha hallottam volna említést tenni valamiféle vasárnapi dombocskára létezéséről, ahová kispolgári családok járnak elszántan gombát szedni a vacsorához, no meg időöltés gyanánt. Lehet, hogy már összefutottunk volna erre felé az egyik éjjel?

NAGYFIÚ Ööö... nem, nem, azt hiszem, nem. Szóval nem.

FÉRFI A hidunkon még nem láttalak benneteket. Akkor hát azok közül a papírmáséfigurák közül az egyiknek lehetsz te a fia, akik nappal mozognak a közlekedési útvonalakon, összehajított újságjukkal a foguk között.

NAGYFIÚ A helyzet az, hogy mostanáig nem nagyon csináltam semmi mást, minthogy itt laktam, épp' ezen az oldalon, a Könyök körül árkádorán. Egyébként az sincs ott már... Ettől a pillanattól fogva nem létezik. Bocssáson meg, de ön olyan sokat sejtetően mosolyog.

A Férfi Indiai Táncosnővé változott át

INDIAI TÁNCOSNŐ Nézd csak, milyennek látsz engem...! Gyere csak, gyere, kicsi kígyóm...! Gyere játszania fátylam alá! Semmi se ilyen jó előállítani azt a kicsi kis óraszerkezetet, amit a fejünkbe építettek...

FÉRFI (ismét a fekete csuklyában mozdulatlanul) Ó...! ...te álmodozol?

NAGYFIÚ Mi...?

FÉRFI Egy fátyol ereszkedett le rád. Mint aki állva elalszik a mondat felén... Mit is mondtál nekem?

NAGYFIÚ Bocssáson meg... Hát, igen, szereim körtáncot lejtenek. Többet íhottam a kelleténél. Nekem ez az első éjszakám. Kicsit nehezen tudom követni önt.

FÉRFI Tudod mit? Annál jobb! Téged talán kevésbé sújt a helyieknek az a mániája, hogy mindent bekaszni az ő kis rendszerükbe. Annál jobb. Mégiscsak ide tudtak tojni nekünk egy gömbfejűt, aki nem az a kockafej... Na, ne majrész! Mi lenne, ha közelebb jönnél?

NAGYFIÚ Bocssáson meg, uram, de tény, hogy önt az imént visszhangnak véltem. Az ön egyéni mondásai messzire számúzték halvány visszfényemet. Valójában egy árnyjátékhoz beszéltek.

FÉRFI Már jobb! Meg kell szabadulnunk az általános tendenciától, amely mindent ellaposítana. Lépi hát közelebb!

NAGYFIÚ De... Kérem...! Mit szorgoskodik a köpenye alatt izgatott kezeivel ebben az ellenfényben?

FÉRFI (dolgozik magán a köpenye alatt) Soha ne utánozd ezt a rakás birkát, akiktől származol... szépen halomba rakva vasbeton paplanjaikba'... ahonnét jöttél... Ha valami váratlanul találkoznak... Addig hátrálnak, amíg olyan kicsi nem lesz, mint a szemük feketéje...

NAGYFIÚ Na, jó, de... Az igaz, hogy még sohase hagytam el ezt a párányi kisvárost. De ha önnek én nem érek többet, mint bármelyik idevalósi... Úgyhogy... Bocssáson meg... de mit taperol ott alul? FÉRFI (szaggatottan) Magunknak... Magunk kell megcsináljuk...

Mert... Mert aki arra vár, hogy más csinálja meg neki... a velejéig lesz lenyírva... Én... Énnekem olyan horderejű vízióim vannak... A sarkvidék csúcsaitól... óceánok forró övéig... Ki-ki-ki... kilométernyi papírra lenne szükség felfogni tengernyi tervemet...!

NAGYFIÚ De mért olyan ideges?

FÉRFI Mi - mi... Mi mehetünk egyszerre is... Gyere közel...

NAGYFIÚ Sajnos éri úgy megyek, hogy... a három lépést, azt tartom... És nem érdekel, hogy mi van közelebb... Es... Es...

A Férfi Indiai Táncosnővé változott át

INDIAI TÁNCOSNŐ Ah... ah...! Nézd, milyen szép vagyok előtted...! Csillogóbb, mint egy ezüstplakett! Nézzél, nézzél! Ez csak egy fátyol, semmi, csak egy fátyol...

A fátyol mögött kígyó jelenik meg

Gyere csak, gyere... Ha e fátyolba belevetted magad, szíami ikrek leszünk... Helyben repülhetünk!

NAGYFIÚ De mi ez a fátyol?!

A Férfi ismét a fekete csuklyában, mozdulatlan

FÉRFI Kérdeztél valamit?

NAGYFIÚ Ööö.. éri?

FÉRFI Égy negyedóraig a holdban jársz, aztán meg egy nem tudom, milyen fátyolról beszélsz itt nekem.
NAGYFIÚ Ja, nem, nem úgy... Bocsásson meg! A gondolataim megkevernek. Már nem tudom, mi az, ami tényleg igaz?
FÉRFI Bravó...! Ami van, azt mind mi csináljuk!
NAGYFIÚ Én, én... Bocsánat. Kicsit lassú vagyok. Én... én már nem tudom, hogy mit mondjak...
FÉRFI Ha át akarsz jutni a csatornán, akkor ne kérj öt percenként bocsánatot. Én nem állok az utadba. Agyó...!
NAGYFIÚ De nem, ne... várjon! Bocsá... Én vagyok az, akit gyötör... a gondolat, hogy feltartom magát.
FÉRFI Ismételd meg, amit mondtál!
NAGYFIÚ Én... én csak szálla lehetek az ön szemében... És a vékonyka hangom, az... megfelel? Lehet, hogy önnek csak az orrcimpája az, amire azt mondhatom, hogy zavar...
FÉRFI Miért kalandoztam én idáig állott vizek kipárolgásain, a csatorna bőffenésein át, a növekvő iszap fakó illatában, miért, ha nem csakis teérted?
NAGYFIÚ Énértem?
FÉRFI Égy testvérré vártam. Rád vagy egy másikra. Valakire, aki pont olyan, mint te vagy: vagyis terád.
NAGYFIÚ Mint én?
FÉRFI Kérek, gyere közelebb! Te vagy az első, akivel lehet beszélni. Egymáshoz valók vagyunk, mint a testvérek.
NAGYFIÚ Test... vérek?
FÉRFI Kérek...! Csak még egy percet maradj! Soha nem jár senki erefelé. Kérek, maradj! Te más vagy, mint a többi. Te félrehúzódsz. Mint én. Nem bírom tovább egyedül. Sok örömet szerezhetnél nekem.
NAGYFIÚ Én... várjon! Most minden elszürkül... az egész kifordul, mint egy zokni. Most mér' töpörödik úgy össze?

A Férfi átváltozik nagymamává, aki a kendője alatt kötöget

NAGYMAMA Esdekelve kérem... Nézzen csak rám, drága uram...! Csak egy szegény kisöreg, ahogy látni tetszik... Könyörgöm... Csakis a maga kedvéért...
NAGYFIÚ Te nem csak egy szegény kisöreg vagy! És mit rángatóznak a kezeid ott a hasadnál? És mik ezek a bőkök, amik kiállnak neked ott lent? Te sajátmagadat kötöd!
NAGYMAMA Bizony ám, drága uram! Nézze csak, nézze...! Csak nem szabad elejteni a szemet... csak áthurkolni, és újra áthurkolni önmagán, és így tovább... Aztán sajnos monotonná válik, persze... De végül is csak elkészül magával az ember... Nézze ezt a vadonatúj fátylat! Nézze, milyen finom kötésű kelme...!
NAGYFIÚ Valami nem stimmel. Túlságosan is jót akarsz nekem. Ez gyanús. Egy magad fajta vén csont... hogyan is lehetett volna rám ilyen hatással? A te híres ügyvezetett fátylad...! Nem nézek ki belőle többet, mint egy laza szemű hálót.
NAGYMAMA Nahát, milyen jó szeme van magának! Hát persze, hogy egy háló... Ha közelről nézzük, ez nyilvánvaló... Égy háló.
NAGYFIÚ Nem adnék érte egy lukas garast. Na, add csak ide, az enyém!

A Nagyfiú el akarja tőle venni. Hamarosan a félmeztelen Férfi karmai közt találja magát, aki szorosan tartja a hálót

FÉRFI Égy háló. Pontosan. Vadak rabul ejtésére. Ha el akarsz szakadni a nyájtól, ahhoz olyan finoman kell megmunkálnod magad, mint egy fegyvert, ahogy én is tettem.
NAGYFIÚ Engedjen...!
FÉRFI Nézd meg még egyszer, utoljára, hogy hogy nézel ki! A lehasznált iskolai ruháddal meg ezzel a nyílegyenes választékkal, ami középen kettévágja a fejedet... Azér' te még félig birka vagy.
NAGYFIÚ De hát... nincs másik ruhám.
FÉRFI Másik álruhád. Nem azt akartad mondani?
NAGYFIÚ Nincsen helyette másik.
FÉRFI Helyette, nem is kell másik helyette.
NAGYFIÚ Ja, és akkor meztelenül fogok sétálgatni.
FÉRFI Míndig meztelenek vagyunk.
NAGYFIÚ Na, azér' az nem mindegy...
FÉRFI Ha ennyire erősködsz, akkor ez biztos, hogy lényegtelen. Hidd el nekem, ebbe' én otthon vagyok. (Fenyegetőn összébb húzza a Nagyfiún a hálót) Vetközz le!

A Nagyfiú leveszi a mellényét és az ingét: teljesen szőrös

Fordulj meg! Dúsan ellátott téged a természet.
NAGYFIÚ Á... ez csak mostanában lett, azt hiszem...
FÉRFI Es engem? Milyenek találsz? Kicsit fehér vagyok, nem? Majd-hogynem egy kicsit zöldes...?
NAGYFIÚ Ööö... Nem, nem...

A Férfi táncoltatni kezdi a nyelvét, le nem véve szemét a Nagyfiúról

Ne... ne csinálja ezt... De hiszen maga beteg!

A Férfi csak folytatja a grimaszolást, miközben megközelíti a Nagyfiút

Ne higgye, hogy ezzel engem kimozdít a helyemből.

FÉRFI (egészen szorosan a Nagyfiún) Ha férfi lennél, ha az lennél, aki vagy, torkon ragadnál, szájba vernél, megnyúznál a bőromér,' és eltaposnál. Ezt olvasom le az ábrázatodról. De más is leolvasok: mozdulni se' mersz, ha nem kapsz rá engedélyt. De nem ám! Nézz meg engem! Én szabad vagyok. Én belenézek a szemedbe. Ha akarok, hátrébb lépek. Ha akarok, közelebb... Ha akarom, megérintelek. (A Nagyfiú körül köröz) Hátat is fordíthatok neked. Még arra se vagy képes, hogy hátulról elkapj...

A Nagyfiú nem mozdul

Látod, minden szálon fogva tartalak.

A Nagyfiú nem mozdul

Szeretnél kitérni a helyemből, mi? Ugye? Érről van szó?

A Nagyfiú nem mozdul

Az a szegény fejed, az csak egy luk a nagy semmiben, és tudod miért?

A Nagyfiú nem mozdul

Azén hálómmal te sem mire se mennél. Odaadhatom, ha kell. Énnekem minden vágyam, hogyha megmutatnád a te fegyveredet...

A Nagyfiú nem mozdul

Ne reméld, hogy elfogy a türelmem... és hogy elengedlek a nihilbe... Itt várom hátat fordítva, kedvesem, hogy elszánjad végre magadat. (Vár)

Végül a Nagyfiúból szívszaggató kiáltás szakad fel

NAGYFIÚ Húúúhououhhuuuúúúú...! (Mintha karmai lennének megtépi a Férfi egész testét, és elragadja tőle a hálóját)
FÉRFI (több sebből vérzik) Ah, ah! A karmok! Hát persze, hogy a karmok! És a fogaid? Mutasd a fogaidat! Harapjál meg! Gyorsan harapj! Szaladj a nyomomban, a város mögött, a külvároson át! Hajtsál engem a bozótosokon át! Hajtsál engem föl a dombra! A Pukkan-csok Hegyére... (Eltűnt)

A Nagyfiú magára borítja a hálót, és nyöszörögve eltűnik a sötétben. Egy női hangot hallani, amint énekel

HANG
Üres has
Éhes száj
Menj csak, nálunk
Meg ne állj

Fénykörben egy vörös hajú leány jelenik meg. Éppen vetközik, hogy hálóingébe bújhasson, amely egy kis padra van terítve. A Nagyfiú a sötétben rejtőzködik, hogy kileshesse a lányt

KIS VÖRÖS
Üres has
Éhes száj
Fogjátok le a pofáját
Peckeljétek ki a száját
Kötözzétek ki a lábát Törjétek el a derekát (Megérzi a Nagyfiú jelenlétét)

Szép, meleg esténk van, nem?

A Nagyfiú nem mozdul

Elárulja nekem a cigarettájuk parazsa, hogy ketten vannak ott a sötétben...

A Nagyfiú nem mozdul

Ez az éjszaka a szerelmeseknek való. Nem akartam önöket megzavarni...

A Nagyfiú nem mozdul

Jaj, dehogy...! Maga csak egy szempár. Avagy egy kóbor külvárosi eb. Hahó...! Ki van ott?

NAGYFIÚ (szaggatottan) Te itten megrekedtél itten... Biztosa... szüleidnél laksz te itt, nem? Netántán barátoddal, dal...?
KIS VÖRÖS Nem. Ebben a kis körben, ahol vagyok, itthon vagyok: ez a szobám. Subaszőnyegnél is puhább itta pázsit. Ilyen hőségben nem lehet aludni. Nem igaz?
NAGYFIÚ Öööö... Ah...
KIS VÖRÖS Minden ablakomat kitártam, de álla levegő. Milyen mókás hangja van magának.
NAGYFIÚ Én... Én tapicskolok a tenyeremmel a szám előtt, hogy úgy hallatsszék, mintha többen lennének.
KIS VÖRÖS Mit ki nem talál! De hol van most, melyik oldalon?
NAGYFIÚ Figyelj, akkor te itt akarsz maradni, berekesztve ebbe a karámba, mint egy miniatúr család?
KIS VÖRÖS Senkinek semmivel nem tartozom. Dolgozom. Nem olyan könnyű ám... Itta külvárosban legalább valamivel olcsóbb az élet. Ugye te meglestél engem az előbb?
NAGYFIÚ Uff...!
KIS VÖRÖS Érzem a szagodat.
NAGYFIÚ Uff...!
KIS VÖRÖS Mit csinálsz ott a sötétben? Gyere elő, és köszönjél nekem!
NAGYFIÚ Te nem ismeresz engem...
KIS VÖRÖS Most te jössz! Mutasd meg magad! Gyere...!
NAGYFIÚ Hm... Te akartad! (Előlép a sötétből. Kezei helyén szörös mancsok karmokkal. Megrázza a hálót) Hohó...! Kipányvázlak... Leszopogatom a csontocskáidat...
KIS VÖRÖS (óvatosan elveszi tőle a hálót) Micsoda butaságokat beszélsz! Még szerencse, hogy ilyen csinos vagy, különben megjídnék tőled. Na, gyere be! (Felakasztja a hálót a semmibe) En csak ilyen egyszerűen élek. Nincs túl sok holmim. Ha be kell függönyözni, a ruhámat akasztom az ablakra. Ahol ketten laknak, ott gazdagabb lehet a milió... (A ruháját a háló mellé akasztja) Es most lépjen be, legyen szíves, a város utolsó házába, mely már az üres telkekkel találkozik!

A Nagyfiú belép a rögtönzött függönyön át

Milyennek találasz? A Nagyfiú bénultan áll.

Hangokat hallani

HANGOK Üres has
Éhes száj
KIS VÖRÖS Mi van veled? Nem jó neked itt velem?
HANGOK Menj csak, nálunk
Meg ne állj
KIS VÖRÖS Engedd el magad! A nyakszirted hidegebb, mint a kő.
HANGOK Üres has
Éhes száj
NAGYFIÚ Hallgass... Hallgasd, hogy süvit...! A szél a fülembé fúj...

Csend

KIS VÖRÖS De nem, hát semmit se hallani. (Kis padjára lefekteti a Nagyfiút) Ne légy olyan félnék...! Nyújtózz csak el az ágyamon!

A Nagyfiú elnyújtózik

Azt nem gondoltam, hogy ekkora vagy. Mind a két végén lelőgsz. A

Nagyfiú fölül

Ha akarsz, megérinthetsz. Olyan finom a kezed.

A Nagyfiú föláll

Miért nem mondasz valamit? Legyél egy kicsit lazább!

A Nagyfiú visszaül

Mire gondolsz?
NAGYFIÚ Igen.
KIS VÖRÖS Lehet, hogy nem tetszem neked. Megeshet.
NAGYFIÚ Igen, igen, te itt vagy, ez tagadhatatlan...
KIS VÖRÖS Jobban szeretnéd, ha letusolnék?
NAGYFIÚ Nem, nem, de tényleg, nem tudom...
KIS VÖRÖS Hány éves vagy?
NAGYFIÚ Bocsnát, de... tény, hogy nekem... ez az első eset...

Megint hallani a hangokat

HANGOK Üres has
Éhes száj
KIS VÖRÖS Óh, igen, értem. Majd én segítek. Én megmutatom neked.

HANGOK Üres has
Éhes száj

Mialatt megmutatja neki, a Hangok olyan köze/ jönnek, hogy már a függöny túloldalán tolakszanak

Hehe... Én is látni akarom.. Húzódjanak összebb!

Felismerni Lacras urat, B. Anyut és a Férfit

KIS VÖRÖS Miért nem beszélés? Az olyan szomorú, ha te nem beszélés.
LACRAS ÚR (belép a függönyön át, hogy súgjon) Találd fel magad! Nézz a szemébe! Mondjál neki valami kedveset!
NAGYFIÚ (az álmodozó) Mi...?
KIS VÖRÖS Most mire gondolsz?
B. ANYU (belép, hogy súgjon) Ne ügyetlenkedjél! Cirógasd meg! Mondd meg neki, hogy mit szeretnél!
NAGYFIÚ (az álmodozó) Uff...
KIS VÖRÖS Mondd meg, hogy mire gondolsz!
FÉRFI (belép, hogy súgjon) Karmold meg! Harapjál bele! Szeretni fogja...
KIS VÖRÖS Mondd meg, hogy mire gondolsz!
NAGYFIÚ Uff... Az agytekervényeimre.
BETOLAKODÓK (kinevetik) Buff...!
NAGYFIÚ Na, elég legyen már! Túl sok a lehetőség!
KIS VÖRÖS Jaj, de bonyolult vagy. En egészen egyszerű vagyok. Mondd, hogy szeretsz! Csak úgy...

A Betolakodók körbeállják a párt

FÉRFI Találj ma' ki valamit!
B. ANYU Adjál neki valamit!
LACRAS ÚR Nem állhatunk ott mindig melletted!
NAGYFIÚ Uff... Igen, te vörös vagy, ez tény...
BETOLAKODÓK (kinevetik) Buff...!
KIS VÖRÖS Fogjál meg! Így... Igy most milyen?
BETOLAKODÓK (súgnak) Mondd meg neki...!
NAGYFIÚ Te... én téged elnassollak, mint a mazsolát... szemenként...
BETOLAKODÓK Na, látod!
NAGYFIÚ Szemenként... Végül nem marad más... csak a kis csontvázad... vonaglik... és megkarmol az ujjaim között.
BETOLAKODÓK (gúnyos nevetés) Haha...! Mazsola! Hát ez a legjobb...!

A Betolakodók és a Kis Vörös eltűnnek a függöny mögött. A Nagyfiú egyedül találja magát a padon. Most már nagy, szörös és hegyes fülei is vannak

NAGYFIÚ (karmos mancsát vizsgálgatja) Ja, ja, hát persze... Hát hogyan szerethetnélek én téged, kicsikém? A te életed olyan kicsike, hogy már el is tűnt a kezemben. Hé, kislány! Hallasz azér'? Annyi út fér el egy tenyerébe'. Melyik utcában van a házad? Te mindig itt fogsz élni, ebben a városban. En pedig, ha hallasz egyáltalán, már nagyon magasról nézek le rá. Aaah...! ...azzal a röhejes körútjával! Meg az a ficamos csatornája! Hallasz engem? Én búcsút mondok ennek a gyűrótt térképnek! Köszönet az étkeztetésért. Kösz! Meghagyom neked a maradékot! Éljed csak az életedet ebben az isten háta mögötti lukban!

KIS VÖRÖS (irhabundában jelenik meg, csőre tölt egy puskát, és a Nagyfiúra tartja) Most itten vagyok. Éhes vagy még?

NAGYFIÚ (föltett kezekkel föláll) Vigyázzon! Rám sohase célozzon! Mi van magával?

KIS VÖRÖS (sakkban tartja puskája csővével) Én rókára vadászok. Bejárom a földgolyót, ha kell, de egy rókához megyek feleségül. Hát te, nem akarsz egy rókához hasonlítani?

A Nagyfiú nem telel

(Még mindig célra tart) Nézd meg magad! Foszladozol. Ki akarsz te lenni azzal a gypjas füleddel? Egy plüsscsacsí? Szelídített hiúz? Na! Ki vagy te, mi vagy te?

A Nagyfiú nem tudja, mit feleljen

Mi vagy te? (Jól hasba böki a Nagyfiút a puskacsővel)
NAGYFIÚ Jaj! En, én... csinálom magamat. Fejleszttem magam. Formálok magam. Átlényegítem magam. Akár rókává, miért ne? Fejekem mászkok fölfelé, ha tudni akarod. Es rajtad is át fogok mászni!

Puskalövés. A Kis Vörös eltűnt

(Sírva, szorítja a gyomrát) A hasam...! A hasam...! Olyan éhes vagyok...! Jaj, anyám, mit főztél nekem?

A Nagyfiú családja épp erre jár kosarakkal, vasárnapi sétájukon. Gombát keresnek

ÖREG (a Nagyfiúhoz bevonva őt a menetbe) Egyszer és mindenkorra elmagyarázom neked. Gombát szedni, annak egyetlen titka van: nem szabad keresni a gombát. Vasárnap csak egy a fontos: hogy ki-fáraszd a lábadat, és pihentesd a szemedet.

KISSASSZONY Pfüj... Kutyaszar bűzlük itt.

ASSZONY Dehogy... A város naponta takarítja a Pukkancsok Csúcsát és körzetét. Hahó, nagyfiam! Ne szakadjunk le!

NAGYFIÚ Nagyfiam? De hát... kicsodák maguk? És mit csinálnak itt?

KISSASSZONY Az egész város itt sétáltatja a kutyáját. Minden évbe' magasabb lesz a csúcs. Jobb lett volna otthon maradni.

MÁSİK Na, másszuk már meg azt a csúcsot! Azzal is hamarabb megyünk haza.

NAGYFIÚ A Nagyfiú? Annak vége, az halott.

ASSZONY Nézd csak, itt van még egy... (Valamit fölszed) Csinos kis kerek pikkancs. (Odaadja a Nagyfiúnak) Legyen a tiéd, nagyfiam. Nesze, máris megeheted.

A Nagyfiú beleharap a pikkancsba, és fintorogva nyel

ÖREG Gyerünk, igyekezzetek!

ASSZONY Na, ne húzzuk az időt! Legalább egy kilót kell összeszedni a ma esti birkaragúhoz.

Eltűnnek

NAGYFIÚ (fintorog, és mancsát a hasára szorítja) Jaj... Mit tömtél belém?

ASSZONY (kintről) Nagyfiam! Gyerünk! Ne húzzuk az időt!

NAGYFIÚ (újabb hasgörcs) Uuuuh... Nagyfiam? Mondtam már, hogy halott. Le kell a füleit vágni. Vagy pedig nyissátok ki ezt a kályhaajtót, ami egy zsák veszett viperát zára hasamba! Tűzet okádnak. Tépjétek ki belőlem ezt a forró ólomból szőtt sebet! Gyerünk, gyorsan, különben meghalok! Ah... ah...! Nem halljátok a trombiták zsidongását? Úgy török ketté az életek, mint egy darab kétszersült. Majd meglátjátok, ugyanúgy fogtok tapodni a saját romjaitokon, mint én. De hát...! Oh... oh...! Nem, ez nem lehet igaz... Ez nem igaz. Le kell fogni... Fogjátok le a lábamat! Nem látjátok, hogy mára térdemig húzódik? Vizzel van tele. Oh, ne, neee...! Kössétek meg gyorsan a bokámnál! Megeszi a combomat! Aaah... aaaah...

A Nagyfiú próbálja visszatartani a lábait. A gyapjas hátán, a karmos mancsain és a szőrös fülein kívül a Nagyfiúnak most már lompos farka is nőtt. Közeledő birkák kolompját és bégetését hallani, a pásztorlány énekétől kísérve

KIS VÖRÖS Üres has
Éhes száj
Menj csak, nálunk
Meg ne állj

BIRKÁK Bééééé...! Bééééé...!

NAGYFIÚ (a földön fekvé igyekszik lábait lefogni karmos mancsaival) Ne gyertek a közelembé! Ne kérdezzetek semmit! Menjetek tovább! Vigyázatok magatokra! Védekezzetek, mert megsebesíthettek benneteket!

KIS VÖRÖS (óriás pásztorköpenyt visel. A köpeny alól hallani a kolompokat és a birkák bégetését. A Nagyfiú közelébe ér, nagyon magasról néz le rá)

Fogjátok le a pofáját
Peckeljétek ki a száját
Kötözzétek ki a lábát
Törjétek le a derekát

BIRKÁK (a köpönyeg alatt) Bééééé...! Bééééé...!

A köpeny megnyílik. Egy öregember jön ki nagy kalapban, vörös bajusszal. Csak a bal karja van meg, és fenyegetően közelít a Nagyfiúhoz

NAGYFIÚ Ma-ma-ma... maga kicsoda...?

FÉLKARÚ (leveszi a derékszíját, és mint korbácsot csattogatja, amint a Nagyfiúhoz közelít) Felszegi-Farkas fiú, én vagyok az apád apjának az apjának az apjának, és így tovább, az apja. A Féلكarú. Aki fél a víztől. (Pattint egyet a derékszíjával. Borzalmas orrhangon) Bééééé! Bééééé!

NAGYFIÚ Jaj, ne, kérem, engedjen hazamenni!

FÉLKARÚ (pattint egyet a derékszíjával) Bééééé...! Bééééé...!

NAGYFIÚ Engedjen haza!

KIS VÖRÖS Gyerünk tovább, ismerd csak meg a félszedet! Te sohasé fordulhatsz hátrafelé.

FÉLKARÚ A farkas nem képes hátrafordulni. A farkas egy megfeketett birka, akire rá kellett húzni a derékszíjjal, hogy a bordái hosszába forduljanak.

FÉLKARÚ (pattint egyet a derékszíjával) Bééééé...! Bééééé...!

KIS VÖRÖS Neked a hátad és mindkét oldalad összetört és újra összeforrt. Hogy akarsz így hátrafordulni? Te nem tudsz hátrafordulni.

FÉLKARÚ (pattint egyet a derékszíjával) Bééééé! Bééééé!

NAGYFIÚ De hát...

KIS VÖRÖS Csupa csont és bőr vagy, és azok a szemek... Te fogsz betörni lánykorom legelőjére. Azért mondom, gyerünk tovább! Megismered a félszedet. Megismered a húsodat.

FÉLKARÚ (csépelni kezdi derékszíjával a Nagyfiút) Bééééé! Bééééé!

NAGYFIÚ Ne...! Ne...! Jaj...! Juji! Hagyja abba!

A Kis Vörös szétárja köpenyét. Odabent két vértől csatakos birka várja a Nagyfiút, késeket élesítenek és teljes erőből bégetnek

BIRKÁK Bééééé! Bééééé! Bééééé! Bééééé!

FÉLKARÚ (derékszíjcsapásokkal betereli a Nagyfiút a köpeny alá)

Bééééé! Bééééé!

KIS VÖRÖS Ah, ah...! Gyere, hadd gyaluljunk egy jó szeletet! Megismered a félszedet! Magadat fogod megenni!

BIRKÁK (a köpeny alatt elkezdik feldolgozni a Nagyfiú hátszínét) Bééééé! Bééééé!

NAGYFIÚ (borzalomkiáltások) Aaah... aaah... aaaah... aaah...

KIS VÖRÖS Nyergeljétek fel a farkast

Nyergeljétek fel a farkast

BIRKÁK Bééééé! Bééééé!

NAGYFIÚ (borzalomkiáltások) Huh... huuh... huuuh... huuuh... (Kiáltásai és sírása átváltoznak, mintha szél sívítana)

FÉLKARÚ Ez egy farkas! Te farkas vagy! Egy farkas! Egy hátráló farkas! Egy félszeg farkas! Egy Felszegi-Farkas! A Felszegi-Farkasoknak is a selejtje vagy!

NAGYFIÚ Húhúhú-húúúúú...!

FÉLKARÚ Csak a farkas eszik önszántából farkast. A húsa olyan rossz, hogy elborzaszt minden állatot. Ugyanazt a bűzt párologja ki, amit a pofája. Hogy éhségét csillapítsa, válogatás nélkül felfal mindent, amit talál. Romlott húst. Szórt. Csontokat. A félig cserzett bőrt, még oltott mésztől csöpögőn. Gyakran okádik, és még gyakrabban ürít, így sohasé töltekezik.

NAGYFIÚ Húhúhú-húúúúú...!

FÉLKARÚ Egészébe' visszataszító egy állat. Nívótlan megjelenése. Vadsága. Rémisztő hangja. Elviselhetetlen szaga. Perverz természet. Vele születtek magánya. Aljas, szégyenletes. Eletében kártékony, holtában haszontalan.

NAGYFIÚ Húúúúúú-úúúúúúúúúú...!

FÉLKARÚ A szájában van minden ereje. A derekában nincsen ereje. Nem tudja hátra fordítani nyakát. Hosszában vannak a bordái. Hajlékonysága nulla.

KIS VÖRÖS A pásztorok mondják, hogy hol szákmányt ejt, hol földet eszik, hol pedig levegőt. Kítatód így a szátad az északi szélnek, és úgy maradsz, mozdulatlanul, napokon, heteken át.

NAGYFIÚ Húhúhú-húúúúú...!

Súvít a szél

Húhúhú-húúúúú...! Én megtagadtam a bőröm bőrének a bőrét. Megtiportam. Messzire hajítottam el magamtól. Hosszú éjszakákon át tartottam a fejem a sárban, hogy elfelejtsem a nevemet. Felszegi-Farkas! Felszegi-Farkas! Okádtam ki magamból ezt a részemet. Ó, hogy az oldalfalak szétnyílnak! Gyűlölni kell magam, hogy szeretni tudjam magam? Elveszni, hogy megkerüljek? A hasamban eresztett gyökeret a félelem, az állkapcám pedig bőrzsákba lett beszorítva. Meg kell, hogy kóstoljam magam? Szívnom kell véretem? Szétrágnom csontomat? Jaj, segítsé! Essen le ide valami az égből! Egy eset. Egy seregnyi tömeg. Egy igazságtalanság. Egy elnyomó. Bármi. Akár egy isten. Aki megmutatkozik. Hogy megküzdhesünk. Valami rajtam kívüli! (Tátott szájjal, mozdulatlanul marad)

Vele szemben a Pukkancsok Csúcsa bontakozik ki a ködből a telihold fényénél

A Pukkancsok Csúcsa!

A Pukkancsok Csúcsa: egy dombocsk a gyökerekkel és gombákkal. A Felszegi-Farkas család tagjai ott csücsülnek a tetején. Furcsán be vannak szöve hosszú, fehér szálakkal, félig emberek, félig farkasok. A Kissasszonylábait áztatja egy lavórban, és képes újságot lapozgat... Az Asszony kötöget. Az Öreg papucsban, pipázik és szőrös lábait vakargatja. A Másika modelljét építgeti. Mindannyian egy ócska tévékészüléket bámulnak, amelynek recsegő hangját hallani

TÉVÉ ...Idegenben a félholdas csapatok ma ismét összecsaptak a csillagos csapatokkal végig a demarkációs vonal mentén, a 735-ös számú dombtető birtoklásáért...

NAGYFIÚ (megközelíti a csúcst) Hé, odafönt! Hu-húúú...! A dombtetőn!

ÖREG Hé...!

ASSZONY Mi...?

NAGYFIÚ (a dombocska tövénel) Hu-húúú...!

TEVE ...Lehetetlen azonban megállapítani, legalábbis jelen beszélőnk pillanatáig, melyik fél tartja ellenőrzése alatta helyzetet. Hi-telt érdemlő források megállapítása szerint...

NAGYFIÚ Húhúhú-Húúúúú...!

ÖREG (kikapcsolja a tévét; szipákol a pipáján) Csak nem a gáz?

MÁSIK (feltekint a makettjéből) Tűz van?

KISASSZONY (kikapja lábait a lavóról) Csőrepedés!

ASSZONY (leejtí a szemét) Tolvaj!

NAGYFIÚ (a domb tövénel) Felszegi-Farkasék! Mit kerestek ott a csúcson?

Felszegi-Farkasék megvetéssel tekintenek az érkező felé

ÖREG (az Asszonyhoz) Na, nézd csak, vártunk valakit?

ASSZONY Jesszusom, egy meztelen férfi!

KISASSZONY Hadd lássam...! Buff... Elvadult egy feje van.

MÁSIK Tessék, megint egy kóbor éhező!

NAGYFIÚ Huu... húúúú...!

MÁSIK Vúúúúú... Vúúúúúúúúúú...!

ASSZONY Brrrr... Mindent bezártunk volna rendesen?

ÖREG Most mi van? Semmi nem kell nekünk! Be vagyunk biztosítva mindenre, amire akarjátok: víz, gáz, villany, tűz, tolvaj és minden természetij csapás ellen.

NAGYFIÚ (a dombocska tövénel) Tűnjetek el! Nyomás! Ti nem lehetek ott fenn...!

ÖREG Micsoda? Mi, kérem, itt itthon vagyunk.

NAGYFIÚ (a dombocska tövénel) Hát ez nevetséges, mit csináltak ti ott?

ÖREG Először is nincs szükségünk idegenekre!

NAGYFIÚ (a dombocska tövénel) De hiszen én vagyok az! A nagyfiú!

ÖREG (kutat az emlékei közt) A nagyfiú... Először is, miféle nagyfiú?

NAGYFIÚ (a dombocska tövénel) A fiad! A te Nagyfiad... Igen...! Emlekezz csak! Emlekezettek!

ÖREG (az Asszonyhoz) Mondd már, lett volna egy nagyfiunk. vagy mi...?

A család jobban megszemléli a Nagyfiút

KISASSZONY Ez ő...? Hogy lövell a tekintete...

MÁSIK Csst...! Kicsivel több tapintatot...!

ASSZONY Atyaisten! A Nagyfiam! Hát visszajött!

ÖREG A Nagyfiú...? (az Asszonyhoz) Na, várjál csak... Ez nem halott volt már?

ASSZONY Hát visszajött!

ÖREG De hát megnéztet ezt az ábrázatot? (A Nagyfiúhoz) Először is lássuk csak... téged már elveszettek hittünk.

ASSZONY Hát megkerült!

NAGYFIÚ (a dombocska tövénel) Bizony ám! Itt vagyok.

ÖREG (az Asszonyhoz) De egy ilyen ábrázattal... ez mégiscsak gyanús...

ASSZONY Nagyfiam, honnan térsz vissza e különös fizimiskával?

NAGYFIÚ (a dombocska tövénel) Én... Én hosszú járatokat jártam át, hogy idáig elérkezzek. De ti, ti mi' csináltak ott fenn?

ÖREG Itten mi itthon vagyunk... itthon vagyunk.

NAGYFIÚ Rendben. Feljövök. (Mégmássza a dombot) Milyen fehérek vagytok, krétánál is fehérebbek. Megismertek legalább? Nézzetek rám! A fejem a ti fejetek.

ÖREG Már megin' mit összehord...

ASSZONY Istenem, így sétálgatni, meztelen...

NAGYFIÚ De hát... látjátok ti egyáltalán, hogy hogy néztek ki? Tiszta egy szál vagytok. Kísértetek vattapáncélatban.

CSALÁD (egymást és magukat nézegetik) Hogy mi...?

NAGYFIÚ (közelebb megy) Hm... Hadd lássam...

A család féltékeny visszahúzódik

KISASSZONY Pontosan úgy nézünk ki...

MÁSIK ...ahogy máskor.

NAGYFIÚ Mintha pókhálóval lennétek beszöve... amit átjár a szél. Lássuk csak...!

CSALÁD (félnek) Aaaa...!

NAGYFIÚ És ha rátok fújok? Buhhh...!

CSALÁD (halálos félelemmel) Aaaaaah...!

NAGYFIÚ (nézi rettegő családját) Jaj, de fáradt vagyok, most olyan fáradtság lepett meg...

ASSZONY Fiacskám, én szegény Nagyfiam, miért nem jössz te közelebb? Gyere közénk, a lámpafénybe!

ÖREG Gyere hát, ne kérsd magad! Mégiscsak öröm a találkozás!

A család tagjai visszaülnek a helyeikre. Az Asszony folytatja a kötetést. Az Öreg újragyújtja a pipáját. A Kisasszony újfent a lavórba lép, és kéz-be veszi a képes újságját. A Másik folytatja a makett építését

NAGYFIÚ Milyen fáradt vagyok... Kérlek, engedjete a lábatoknál lefeküdnöm! Csöndben leszek... (Lefekszik a család lábainál)

CSALÁD (visszafogottan nevetnek) Hihi-hihihi...

ÖREG Na, látod, csak kérni kellett...

KISASSZONY Ez így normális...

ASSZONY Visszajöttél...

MÁSIK Ne emészd magad...

ASSZONY Most olyan, mintha el se' mentél volna...

ÖREG Akár az idők végezetéig is vártunk volna rád...

CSALÁD (visszafogottan nevetnek) Hihi-hihihi...

ASSZONY A világ végéig elmehetsz, mi akkor is veled maradunk.

ÖREG Úgy van, úgy is van, úgyhogy fekédj csak le ott. Kis farkasom...

CSALÁD (visszafogottan nevetnek) Hihi-hihihi...

NAGYFIÚ (előhúzza ruhájából a család lába előtt) Ha tudnátok adni nekem egy kis valamit enni... Semmit nem ettem az éjjel. Vagy egész életembe'... Már nem tudom.

CSALÁD (visszafogottan nevetnek) Hihi-hihihi...

KISASSZONY (az Asszonyhoz) Most add oda neki!

MÁSIK (az Asszonyhoz) Add oda!

ÖREG (az Asszonyhoz) Add csak oda! Itt az ideje.

CSALÁD (orrukat befogva) Add oda neki a szeletjét!

ASSZONY (előhúzza ruhájából a csomagot) Milyen éhes lehetsz, kicsikém...! Emlékszel, itt felejtetted a szeletet? Szerencsére én félretettem neked... (Kicsomagolja a húst)

CSALÁD (nem tudnak levegőt venni a fojtogató bűz miatt)

Mmmmm...

ASSZONY (a Nagyfiú elé teszi a szeletet) Egyél! Egyél nyugodtan.

NAGYFIÚ De hát ez... át van rohadva teljesen.

ASSZONY Ez a te szeleted. Csak ráérvősen... Jót tesz majd neked.

NAGYFIÚ (beleharap a rohadt szeletbe) Úgy bűzlik, hogy nem látok... Mind előrehajolnak, hogy lássák őt enni. A Nagyfiú fintorogva eszik

KISASSZONY Boáá... Ez tényleg gusztustalan.

MÁSIK Na, na...! Nem igaz, bátyuskám, látod, mindenkinek eljön az ideje, hogy grimaszokat vágjon...

NAGYFIÚ Alig bírom lenyelni...

ASSZONY Ne légy már ilyen nehézkes! Nyomjad le gyorsan! Ez a te szeleted. Szépen megeszed. Utána könnyebb lesz minden.

NAGYFIÚ Bűzlik... de annyira bűzlik... Tovább bűzlik a hasamban is. Nem érzitek?

ÖREG Használd a fogadat! Rágjál! Semmi se' ér föl egy jó darab hússal, ha az ember az éhségét akarja csillapítani. Én a te korodban naponta egy marhát kellett, hogy megegyek.

CSALÁD (visszafogottan nevetnek) Hihi-hihihi...

ÖREG (előrehajol a Nagyfiúhoz, aki éppen befejezte az evést az ő lábainál) Na? Kész vagy?

A Nagyfiú bólint, és elnyúl az apja lábai előtt

Na, látod, csak kérni kellett.

CSALÁD (visszafogottan nevetnek) Hihi-hihihi...

Csönd. A Nagyfiú bőfög

ASSZONY (anyai) Úgy van! Jól van: bőfizett! (Gügyög a Nagyfiúnak) Nagy cula farkaspú...

ÖREG Ámen. (Rákészül, és hosszan szellent) Vigyázat! Ez irtóztató, ezt én mondom!

MÁSIK Ujjujj...!

KISASSZONY Malackirály!

ASSZONY Hu-húúú...!

CSALÁD Hhúúúú-hhúúúú...

Erőteljes, zölds felhő tör elő az Öreg seggéből. Maga a domb is vulkanikus aktivitásba kezd. Megrepedezik, és villanásokat meg kénes pezdárdákat ereget. Mindent elborít a zölds füst. A családot lassan elnyeli a domb. Miközben eltűnik a föld alatt, az Öreg örömteli dalocskát énekel, és családja máris együtt énekel vele

ÖREG ÉS A CSALÁD

Száraz tónak nedves partján
döglött béka kuruttyol
hallgatja egy süket ember
ki a vízben lubickol
sej-haj, denevér
biciklizik az egér
sej-haj, bennünk van a kutyavér!

Eloszlik a füst. Egyedül a csúcson, öreg, hosszú szőrű fehér bundában a Nagyfiú, sírás és nevetés rázza. Az első hajnali rigók fütyörésznek

NAGYFIÚ Hú-hú-húú-húúúúúúúúú... (Fölemeli a fejét: férfiarc, porral és hamuval szennyezett. Talál egy derékszíjat. A levegőt suhogtatva a szíjjal) Béeééé! Béeééé! (Miközben összefogja bundáját a derékszíjjal, felfedezi a nézőközönséget. A nézőkhöz a csúcsról) Ja... Ti itt voltatok... Végig itt voltatok...? (Lejön a dombocskáról, de nem veszi le a szemét a nézőkről. A rigók egyre hosszabb futamokat fütyülnek) Kérem...! (Egészen a színpad elejére jön) Hány óra van? És milyen hónap? És... mik a legfrissebb hírek a Földön?

Mindenféle madarak énekelnek, ezrével, mint pazarló bőség vihara

FÜGGÖNY

A fordítás a Fondation Beaumarchais támogatásával készült